

<u>allemand</u>	<u>estonien</u>	<u>polonais</u>
<u>anglais</u>	<u>espéranto</u>	<u>provençal</u>
<u>asturien</u>	<u>farsi</u>	<u>roumain</u>
<u>arabe</u>	<u>feroien</u>	<u>russe</u>
<u>azeri</u>	<u>finnois</u>	<u>sami du nord (<i>davvisámegiella</i>)</u>
<u>basque</u>	<u>français</u>	<u>sami-inari (<i>anárašgiella</i>)</u>
<u>belarus</u>	<u>gallois</u>	<u>serbe</u>
<u>brésilien</u>	<u>gascon</u>	<u>tamoul</u>
<u>breton</u>	<u>grec</u>	<u>tchèque</u>
<u>bulgare</u>	<u>hongrois</u>	<u>tchouktche</u>
<u>cachoube</u>	<u>italien</u>	<u>thaï</u>
<u>catalan</u>	<u>japonais</u>	<u>turc</u>
<u>chinois</u>	<u>languedocien</u>	<u>ukrainien</u>
<u>hanja (corée)</u>	<u>lettonien</u>	<u>vietnamein</u>
<u>créole mauricien</u>	<u>lithuanien</u>	<u>yiddish</u>
<u>danois</u>	<u>maltais</u>	
<u>espagnol</u>	<u>norvégien</u>	

XXI

هو هكّاكه والثعلب قال السّلام عليكم :

- صباح الخير !

- صباح الخير ، جاوب بأداب الأمير الصّغير ، إلي إتلفّت وما را حتى حدّ .

- آني هوني ، قال الصّوت ، تحب التفّاحه !

قال له الأمير الصّغير :

- أش كون إنت ؟ يا ! ما أحلاك . . .

قال له الثعلب :

- أنا ثعلب !

- إيجا ألعب معايا ! إقترح عليه الأمير الصّغير ، أنا حزين برش . . .

قال له الثعلب :

- ما إنجمش نلعب معاك ! مانيش مستانس بيك .

- آه سامحني ، قال له الأمير الصّغير . ومن بعد ما فكر زاد قال :

- أش معنتها «مستانس» ؟

- قال له الثعلب :

- إنت ماكش من هوني ! فاش إتفر كس ؟

- إنفر كس ع الناس ، قال له الأمير الصّغير ، قل لي : أش معنتها «مستانس» ؟

قال له الثعلب :

- الناس ، عندهم إمكاحل ويصطادوا . . . مع الأسف ! يربّوا زاده الدّجاج . هذا فاش

يصلحوا . إنفر كس ع الدّجاج ؟

قال له الأمير الصّغير :

- لا ! إنفر كس عل الأصحاب . أش معنتها «مستانس» ؟

قال له الثعلب :

- هذيك حابه تنسات ، رحمة الله عليها . . . معنتها «إنكوّنو علاقات . . .»

XXI

In diesem Augenblick erschien der Fuchs:

”Guten Tag“, sagte der Fuchs.

”Guten Tag“, antwortete höflich der kleine Prinz, der sich umdrehte, aber nichts sah.

”Ich bin da“, sagte die Stimme, ”unter dem Apfelbaum...“

”Wer bist du?“ sagte der kleine Prinz. ”Du bist sehr hübsch...“

”Ich bin ein Fuchs“, sagte der Fuchs.

”Komm und spiel mit mir“, schlug ihm der kleine Prinz vor. ”Ich bin so traurig...“

”Ich kann nicht mit dir spielen“, sagte der Fuchs. ”Ich bin noch nicht gezähmt!“

”Ah, Verzeihung!“ sagte der kleine Prinz.

Aber nach einiger Überlegung fügte er hinzu:

”Was bedeutet das: 'zähmen'?“

”Du bist nicht von hier“, sagte der Fuchs, ”was suchst du?“

”Ich suche die Menschen“, sagte der kleine Prinz. ”Was bedeutet 'zähmen'?“

”Die Menschen“, sagte der Fuchs, ”die haben Gewehre und schießen. Das ist sehr lästig. Sie ziehen auch Hühner auf. Das ist ihr einziges Interesse. Du suchst Hühner?“

”Nein“, sagte der kleine Prinz, ”ich suche Freunde. Was heißt 'zähmen'?“

”Das ist eine in Vergessenheit geratene Sache“, sagte der Fuchs. ”Es bedeutet: sich 'vertraut machen'.“

”Vertraut machen?“

”Gewiß“, sagte der Fuchs. ”Du bist für mich noch nichts als ein kleiner Knabe, der hunderttausend kleinen Knaben völlig gleicht. Ich brauche dich nicht, und du brauchst mich ebensowenig. Ich bin für dich nur ein Fuchs, der hunderttausend Füchsen gleicht. Aber wenn du mich zähmst, werden wir einander brauchen. Du wirst für mich einzig sein in der Welt. Ich werde für dich einzig sein in der Welt...“

”Ich beginne zu verstehen“, sagte der kleine Prinz. ”Es gibt eine Blume... ich glaube, sie hat mich gezähmt...“

”Das ist möglich“, sagte der Fuchs. ”Man trifft auf der Erde alle möglichen Dinge...“

”Oh, das ist nicht auf der Erde“, sagte der kleine Prinz.

Der Fuchs schien sehr aufgeregt:

”Auf einem anderen Planeten?“

”Ja.“

”Gibt es Jäger auf diesem Planeten?“

”Nein.“

”Das ist interessant! Und Hühner?“

”Nein.“

”Nichts ist vollkommen!“ seufzte der Fuchs.

Aber der Fuchs kam auf seinen Gedanken zurück:

”Mein Leben ist eintönig. Ich jage Hühner, die Menschen jagen mich. Alle Hühner gleichen einander, und alle Menschen gleichen einander. Ich langweile mich also ein wenig. Aber wenn du mich zähmst, wird mein Leben wie durchsonnt sein. Ich werde den Klang deines Schrittes kennen, der sich von allen andern unterscheidet. Die anderen Schritte jagen mich unter die Erde. Der deine wird mich wie Musik aus dem Bau locken. Und dann schau! Du siehst da drüben die Weizenfelder? Ich esse kein Brot. Für mich ist der Weizen zwecklos. Die Weizenfelder erinnern mich an nichts. Und das ist traurig. Aber du hast weizenblondes Haar. Oh, es wird wunderbar sein, wenn du mich einmal gezähmt hast! Das Gold der Weizenfelder wird mich an dich erinnern. Und ich werde das Rauschen des Windes im Getreide lieb gewinnen.“

Der Fuchs verstummte und schaute den Prinzen lange an:

”Bitte... zähme mich!“ sagte er.

”Ich möchte wohl“, antwortete der kleine Prinz, ”aber ich habe nicht viel Zeit. Ich muß Freunde finden und viele Dinge kennenlernen.“

”Man kennt nur die Dinge, die man zähmt“, sagte der Fuchs. ”Die Menschen haben keine Zeit mehr, irgend etwas kennenzulernen. Sie kaufen sich alles fertig in den Geschäften. Aber da es keine Kaufläden für Freunde gibt, haben die Leute keine Freunde mehr. Wenn du einen Freund willst, so zähme mich!“

”Was muß ich da tun?“ sagte der kleine Prin.

”Du mußt sehr geduldig sein“, antwortete der Fuchs. ”Du setzt dich zuerst ein wenig abseits von mir ins Gras. Ich werde dich so verstohlen, so aus dem Augenwinkel anschauen, und du wirst nichts sagen. Die Sprache ist die Quelle der Mißverständnisse. Aber jeden Tag wirst du dich ein bißchen näher setzen können...“

XXI

It was then that the fox appeared.

"Good morning," said the fox.

"Good morning," the little prince responded politely, although when he turned around he saw nothing.

"I am right here," the voice said, "under the apple tree."

"Who are you?" asked the little prince, and added, "You are very pretty to look at."

"I am a fox," said the fox.

"Come and play with me," proposed the little prince. "I am so unhappy."

"I cannot play with you," the fox said. "I am not tamed."

"Ah! Please excuse me," said the little prince.

But, after some thought, he added:

"What does that mean-- 'tame'?"

"You do not live here," said the fox. "What is it that you are looking for?"

"I am looking for men," said the little prince. "What does that mean-- 'tame'?"

"Men," said the fox. "They have guns, and they hunt. It is very disturbing. They also raise chickens. These are their only interests. Are you looking for chickens?"

"No," said the little prince. "I am looking for friends. What does that mean-- 'tame'?"

"It is an act too often neglected," said the fox. "It means to establish ties."

"To establish ties?"

"Just that," said the fox. "To me, you are still nothing more than a little boy who is just like a hundred thousand other little boys. And I have no need of you. And you, on your part, have no need of me. To you, I am nothing more than a fox like a hundred thousand other foxes. But if you tame me, then we shall need each other. To me, you will be unique in all the world. To you, I shall be unique in all the world..."

"I am beginning to understand," said the little prince. "There is a flower... I think that she has tamed me..."

"It is possible," said the fox. "On the Earth one sees all sorts of things."

"Oh, but this is not on the Earth!" said the little prince.

The fox seemed perplexed, and very curious.

"On another planet?"

"Yes."

"Are there hunters on this planet?"

"No."

"Ah, that is interesting! Are there chickens?"

"No."

"Nothing is perfect," sighed the fox.

But he came back to his idea.

"My life is very monotonous," the fox said. "I hunt chickens; men hunt me. All the chickens are just alike, and all the men are just alike. And, in consequence, I am a little bored. But if you tame me, it will be as if the sun came to shine on my life. I shall know the sound of a step that will be different from all the others. Other steps send me hurrying back underneath the ground. Yours will call me, like music, out of my burrow. And then look: you see the grain-fields down yonder? I do not eat bread. Wheat is of no use to me. The wheat fields have nothing to say to me. And that is sad. But you have hair that is the colour of gold. Think how wonderful that will be when you have tamed me! The grain, which is also golden, will bring me back the thought of you. And I shall love to listen to the wind in the wheat..."

The fox gazed at the little prince, for a long time.

"Please-- tame me!" he said.

"I want to, very much," the little prince replied. "But I have not much time. I have friends to discover, and a great many things to understand."

"One only understands the things that one tames," said the fox. "Men have no more time to understand anything. They buy things all ready made at the shops. But there is no shop anywhere where one can buy friendship, and so men have no friends any more. If you want a friend, tame me..."

"What must I do, to tame you?" asked the little prince.

"You must be very patient," replied the fox. "First you will sit down at a little distance from me-- like that-- in the grass. I shall look at you out of the corner of my eye, and you will say nothing. Words are the source of misunderstandings. But you will sit a little closer to me, every day..."

XXI

Daquela fexo a súa aparición a raposa.

– Bon día –dixo ela.

– Bon día –respondeu cortesmente el principín que se volveu sen descubrir a ninguén.

– Estou aquí, baixo el maceiro –díxolle a voz.

– E tu quen es? –perguntoulle el principín–. Es ben guapía!

– Son uha raposa –respondeulle.

– Ven brincar comigo –propúxolle el principín.

– Non podo brincar contigo –díxolle a raposa–. Non estou domesticada.

– Ah, perdón! –dixo el principín.

Despois duha breve reflexión, ameceu:

– El que quer dicir "domesticar"?

– Tu non es de aquí –dixo a raposa–. El que buscas?

– Busco os homes –respondeulle el principín–. Que significa "domesticar"?

– Os homes –dixo a raposa– tein escopetas e cazan. Eso é mui molesto! Mais tamén crían pitas, el cual é ben interesante.

Tu buscas pitas?

– Non, busco amigos. Que significa "domesticar"? –volveu perguntar el principín.

– É uha cousa xa esquecida –dixo a raposa–. Significa crear ligazois.

– Crear ligazois?

– Si, verás –explicou a raposa–. Tu non es para min máis que un rapacín igual que outros cen mil rapacíos asemellados e non te preciso para nada. Tampoco tu me precisas para nada e eu non son para ti máis que uha raposa entre outras cen mil asemelladas. Mais se tu me domesticas, daquela teremos necesidade el un del outro. Tu serás para min único no mundo, como eu hei selo para ti...

– Principio a entendolo –dixo el principín–. Hai uha flor...

Cuido que ela me domesticou.

– É posible –dixo a raposa–. Na Terra vense tantas cousas...

– Oh, mais non foi na Terra –exclamou el principín.

A raposa ficou intrigada.

– Noutro planeta?

– Si.

– Haiche cazadores nesoutro planeta?

– Non.

– Que interesante! E galías?

– Non.

– Nada non é perfecto.

E volvendo á súa idea:

– A mía vida é ben monótona. Cazo galías e os homes me cazan. Todas as galías son iguais e por esa razón aborrezco. Se tu me domesticas, a mía vida estará chêa de sol e coñecerei el rumor duns pasos diferentes dos demais. Os outros pasos han faerme esconder baixo el terrén, mais os tous me faerán salir del cubil como se sentise uha música. E, amais, ves alí embaixo aqueles campos de trigo? Eu non como no pan e, polo tanto, el trigo é para min inútil. Os campos de trigo non me recordan nada e por eso me poen triste. Mais tu teis os cabelos dourados e será algo maravilloso cuando me domestiques! El trigo, que tamén é dourado, faerame recordarte. Prestaríame muito escuitar el rumor del vento entre as espigas del trigo.

A raposa calou e detévoe a contemplar el principín.

– Por favor, domesticame... –pediulle.

– Xa queredría –respondeulle el principín–. Mais non teño muito tempo. Hei buscar amigos e coñecer muitas cousas.

– Namais se coñecen as cousas se se domestican –dixo a raposa–. Mércase todo feito nas tendas e, como non hai tendas onde vendan amigos, os homes xa non tein amigos. Se queres un amigo, domesticame.

– Que hei faer? –perguntou el principín.

– Debes ter muita paciencia –respondeu a raposa–. Has sentar al primeiro un pouco lonxe de min, no chao.

Eu hei mirarte de reollo e tu non me dirás nada. A linguaxe é fonte de entendementos ruíos.

XXI

Elə bu vaxt tülkü səlib çıxdı. O, calam verdi. Balaca şahzadə nəzakətlə onun calamını aldı, lakin çevrilib ətrafına baxdıqda heç kimi sörmədi. Nəmin cəc yenidən eşidildi:

–Mən burdayam, alma ağacının altında...

–Sən kimcən?, – deyə balaca şahzadə coruşdu, cən necə də sözləcən!

–Mən tülküyəm, – o cavab verdi.

–Gəl birlikdə oynayaq, – balaca şahzadə ona təklif etdi. Mən elə qəmliyəm ki...

–Mən cəninlə oynaya bilmərəm, mən əhliləşməmişəm, – deyə tülkü boyun qaçırdı.

Balaca şahzadə:

–Ah! Elə icə bağışla, – dedi.

Lakin, bir az fikirləşəndən sonra, əlavə etdi:

–“Əhliləşmək” nə deməkdir?

–Aha! Deməli cən buralı deyilcən. Bəc burda nə axtarırcan? –deyə tülkü coruşdu.

–Adamları axtarıram, – deyə balaca şahzadə cavab verdi. –“Əhliləşmək” nə deməkdir?

Tülkü icə cavabında dedi:

–Eh! Adamlar, onların tufənsləri var, ov edirlər. Bu çox bekara və narahat işdir! Onlar hələ toyuq da caxlayırlar. Bu onların yesanə maraqlandığı şeydir. Sən toyuq axtarırcan?

Balaca şahzadə cavab verdi:

–Xeyr, mən doct axtarıram. Bəc “əhliləşmək” nə deməkdir?

–Bu çoxdan köhnəlib unudulmuş bir cözdür, – deyə tülkü bildirdi. –Mənəci “əlaqə yaratmaq” deməkdir.

–Əlaqə yaratmaq?

–Əlbəttə, – tülkü təcdiq etdi. –Sən, hələlik, mənim nəzərimdə balaca bir oğlanca, yüz minlərlə balaca oğlanlar kimi. Hə cən mənə lazımca, nə də mən cənə. Çünki mən də cənin nəzərində yüz minlərlə disər tülkülərə bənzəyən bir tülküyəm. Amma cən məni əhliləşdiricən, onda, bizim bir-birimizə ehtiyacımız olacaq.

Sən mənim üçün dünyada yesanə olacaqca, mən də cənin üçün...

Balaca şahzadə dedi:

–Deyəcəm mən yavaş-yavaş anlamağa başlayıram. Bir sül var... mənə elə səilir ki, o, əhliləşdirilib...

Tülkü razılaşaraq:

–Hiyə də olmacın, yer üzündə elə şeylərə ract səlircən ki... – dedi:

–Amma o gül Yer Kürəcində deyil, – balaca şahzadə inkar etdi.

Bu, tülküyə çox maraqlı söründü.

–Bəc hardadır? Ayrı bir planetdə?

–Nə.

–Nəmin o planetdə də ovçu var?

–Yox.

–Bax bu çox maraqlıdır. Bəc toyuq necə?

–Yox.

Tülkü ah çəkdi. Nəyatda heç şey qücurcuz olmur.

–Nər şey kamil ola bilməz.

Lakin, tülkü, yenidən öz əvvəlki fikrinə qayıtdı.

–Mənim həyatım yeknəcəkdir. Mən toyuqları ovlayıram, adamlar da məni. Bütün toyuqlar bir-birinə oxşayır, bütün incanlar da bir-birinə oxşayır. Bu da məni bezikdirir. Amma, cən məni əhliləşdiricən, həyatım işıqlanacaq. Mən cənin ayaq cəcini disər ayaq cəclərindən fərqləndirməyi bacaracam. O biri ayaq cəcləri məni yuvama sirməyə məcbur edirdicə, cəninki məni muciqi kimi yuvadan bayıra cəcləyəcək. Bir o tərəflərə baxın! Buğda zəmilərini sörürcünüzü? Mən çörək yeyən deyiləm.

XXI

Orduan azeria ageri zen:

- Egun on, esan zuen azeriak.
- Egun on, erantzun zuen itzuli egin zen baina deus ikusi ez zuen printze txikiak.
- Hementxe nago, sagarrondoaren azpian, abotsak esan zuen.
- Nor zara zu? Oso ederra zara, esan zuen printze txikiak...
- Ni azeri bat naiz, esan zuen azeriak.
- Zatoz nerekin jolastera, proposatu zion printze txikiak. Honen ilun nagoen!...
- Nik ezin dezaket zurekin jolas, esan zuen azeriak. Ez naiz hezia.
- Ah! Parka, esan zuen printze txikiak.

Bainan pentsatu ondoren, gaineratu zuen:

- "Hezi" horrek zer esan nahi du?
- Zu hemengo ez zara... esan zuen azeriak, zer bilatzen ari zara?
- Gizonak bilatzen ditut, esan zuen printze txikiak. "Hezik" zer esan nahi du?
- Gizonak eskupetak ba dituzte eta ehizatzen dute. Oso nazkagarri da! Oiloak ere hezten dituzte. Horixe da haien gauza on bakarra. Oilorik bilatzen ari zara? esan zuen azeriak.
- Ez, lagunak bilatzen ditut. Zer esan nahi du "hezik"? esan zuen printze txikiak.
- Gauza ahaztuegia da hori, esan zuen azeriak, "harremanak sortzea" esan nahi du.
- Harremanak sortzea?
- Jakina, esan zuen azeriak. Zu neretzat ehun mila mutiko tipi bezalako mutiko tiki bat besterik ez zara. Eta nik ez zaitut behar. Eta zuk ni ere ez nauzu behar. Ni ehun mila azeri bezalako azeri bat besterik ez naiz zuretzat, bainan zuk hezten banauzu, bakoak bestearen beharra eukiko du. Munduan bakarra izango zara neretzat. Munduan bakarra izango naiz zuretzat...
- Ulertzen hasia naiz -printze txikiak esan zuen. Ba dago lore bat... uste dut harek hezi nauela...
- Ba liteke... esan zuen azeriak. Munduan edozer gerta daiteke.
- Ez, ez da munduan, esan zuen printze txikiak.

Ehiztaria

Azeria nahasirik zegoen:

- Beste planeta batean?
- Bai
- Planeta horretan ehiztaririk ba al dago?
- Ez.
- Hori interesgarria! Eta oilorik?
- Ez.
- Dena ezin daiteke zuzen izan, esan zuen azeriak zizpuruka.

Azeria bereari itzuli zen:

-Nire bizia beti bera da. Nik oiloak ehizatzen ditut eta gizonak ni ehizatzen naute. Oilo guziek elkarren antza dute eta gizon guziek ere elkarren antza dute. Beraz aspertzen naiz pixkat. Bainan zuk hezten banauzu, ene bizia eguzkitsua izanen da. Beste hotsak ez bezalako urrats hots bat ezagutuko dut. Beste urratsek lur azpira sarrarazten naute. Zureak, musikak bezala zulotik kanpora deituko nau. Eta gainera begira! Han gari soroak ikusten dituzu? Nik ez dut ogirik jaten. Gariak ez du ezer balio enetzat. Gari soroek ez didate ezer esaten. Eta hori triste da! Bainan zuk urre kolorezko ileak dituzu. Zuk heziko nauzuenean zoragarria izango da! Urrezko den gariak zutaz pentsaraziko dit. Eta haizearen hotsa maiatatuko dut...

Printze txikia eta azeria

Azeria ixildu eta luzaz begiratu zion printze txikiari:

- Hezi nazazu! Mesedez! esan zuen.
  - Nik nahi nuke, erantzun zuen printze txikiak, bainan ez dut denbora askorik. Aurkitzeko lagun eta ezagutzeko gauza asko ba ditut.
  - Hezten diren gauzak bakarrik ezagutzen dira, esan zuen azeriak. Gizonak ez dute deus ezagutzeko astirik. Merkatariek guziz eginiko eta bukatuak erosten dituzte gizonak. Bainan lagun edo adixkide merkataririk ez dagoen bezala, gizonak ez dute lagunik. Bat nahi baduzu, hez nazazu!
  - Zer egin behar da? Printze txikiak esan zuen.
  - Pazientzia handia behar da, esan zuen azeriak. Lehenik neregandik pixkat urrutiago, horrela, belarrean eseriko zara. Nik zeharretara begiratuko dizut eta zuk ez duzu deus esango. Mintzairak nahas mahas eta nahasketak sortzen ditu. Bainan egunetik egunera gero eta hurbilago eseriko zara.
- Biharamunean, berriz etorri zen printze txikia.

XXI

У гэты момант і з'явіўся Ліс.

— Добры дзень, — сказаў ён.

— Добры дзень, — ветліва азваўся Маленькі прынц, абярнуўся на голас, але нікога не ўбачыў.

— Я тут, — данёсся голас. — Пад яблыняй...

— Хто ты? — спытаў Маленькі прынц. — Які ты прыгожы!

— Я — Ліс, — сказаў Ліс.

— Пагуляй са мной, — папрасіў Маленькі прынц. — Мне так сумотна.

— Не магу я гуляць з табою, — сказаў Ліс. — Я не прыручаны.

— Ах, прабач, — сумеўся Маленькі прынц.

Ён трошкі падумаў і спытаў:

— А што азначае — прыручыць?

— Ты не тутэйшы, — заўважыў Ліс. — Чаго ты тут шукаеш?

— Людзей шукаю, — сказаў Маленькі прынц. — Што азначае — прыручыць?

— У людзей ёсць стрэльбы, і яны ходзяць на паляванні, — сказаў Ліс. — Гэта так непрыемна!

А яшчэ яны разводзяць курэй. Гэта адзіны іх прыстойны занятак. Ты шукаеш курэй?

— Не, — адказаў Маленькі прынц. — Я шукаю сяброў. А што азначае «прыручыць»?

— Гэта нешта вельмі прызабытае, — сказаў Ліс. — Нешта накшталт «ствараць сувязі»...

— Ствараць сувязі?

— Але, — сказаў Ліс, — Вось ты пакуль для мяне ўсяго толькі маленькі хлопчык, так падобны на сотні тысяч іншых маленькіх хлопчыкаў. І ты не патрэбен мне. І я не патрэбен табе таксама. Я для цябе проста лісіца, падобная на сотні іншых лісіц. Але калі б ты прыручыў мяне, мы сталі б патрэбныя адно аднаму. Ты стаў бы для мяне адзіным у свеце. І я стаў бы для цябе адзіным у свеце...

— Я пачынаю разумець, — сказаў Маленькі прынц. — Ёсць на свеце адна кветка... Мусіць, яна мяне прыручыла...

— Усё магчыма, — згадзіўся Ліс. — Чаго толькі не бывае на гэтай Зямлі...

— Не, гэта было не на Зямлі, — сказаў Маленькі прынц.

Ліса гэта вельмі зацікавіла.

— На іншай планеце?

— Так.

— А на той планеце ёсць паляўнічыя?

— Няма.

— Як цікава! А куры ёсць?

— Няма.

— Няма ў свеце дасканаласці! — уздыхнуў Ліс.

Але ён зноў вярнуўся да разважанняў:

— Маё жыццё такое аднастайнае. Я палюю на курэй, людзі палююць на мянё. Усе куры падобны адна на адну, і ўсе людзі падобны адзін на аднаго. З гэтай прычыны мне і сумнавата. Але, калі ты прыручыш мяне, жыццё мае нібы сонцам азарыцца. Я навучуся распазнаваць твае крокі сярод тысячы іншых. Калі я чую людскія крокі, я ўцякаю і хаваюся. Твае ж паклічуць мяне з нары як музыка. І потым — паглядзі! Бачыш, там, удалечыні, жытняе поле? Я не ем хлеба. Жыта мне ні да чаго. Збажына нічога не напамінае мне. І гэта так сумна! А ў цябе залатыя валасы. І як цудоўна было б, калі б ты прыручыў мяне! Залатое жыта заўсёды было б мне напамінкам пра цябе... Я палюбіў бы песню ветру ў калоссі...

Ліс змоўкі доўга глядзеў на Маленькага прынца.

— Калі ласка... прыручы мяне! — папрасіў ён.

— З радасцю, — адказаў Лісу Маленькі прынц, — але ў мяне так мала часу. Мне яшчэ трэба знайсці сяброў і шмат чаго ўведаць.

— Рэчы можна ўведаць толькі тады, як прыручаеш іх, — сказаў Ліс. — У людзей не хапае часу ўведаць што-небудзь. Яны купляюць усё гатовае ў крамах. Але сябра ж не купіш у краме, вось чаму людзі і не маюць сяброў. Калі ты хочаш, каб у цябе быў сябар, прыручы мяне!

— А што для гэтага трэба зрабіць? — спытаў Маленькі прынц.

— Па-першае, трэба быць вельмі цярдзівым, — адказаў Ліс. — Спачатку ты сядзі вунь там, воддаль ад мяне, на траве. Я буду сачыць за табой краёчкам вока, але ты маўчы. Словы — крыніца непаразуменняў. Але дзень пры дні ты сядай усё бліжэй і бліжэй...

XXI

E foi então que apareceu a raposa:

- Boa dia, disse a raposa.
- Bom dia, respondeu polidamente o príncipezinho, que se voltou, mas não viu nada.
- Eu estou aqui, disse a voz, debaixo da macieira...
- Quem és tu? perguntou o príncipezinho. Tu és bem bonita...
- Sou uma raposa, disse a raposa.
- Vem brincar comigo, propôs o príncipezinho. Estou tão triste...
- Eu não posso brincar contigo, disse a raposa. não me cativaram ainda.
- Ah! desculpa, disse o príncipezinho.

Após uma reflexão, acrescentou:

- Que quer dizer "cativar"?
- Tu não és daqui, disse a raposa. Que procuras?
- Procuo os homens, disse o príncipezinho. Que quer dizer "cativar"?
- Os homens, disse a raposa, têm fuzis e caçam. É bem incômodo! Criam galinhas também. É a única coisa interessante que fazem. Tu procuras galinhas?
- Não, disse o príncipezinho. Eu procuro amigos. Que quer dizer "cativar"?
- É uma coisa muito esquecida, disse a raposa. Significa "criar laços..."
- Criar laços?
- Exatamente, disse a raposa. Tu não és para mim senão um garoto inteiramente igual a cem mil outros garotos. E eu não tenho necessidade de ti. E tu não tens também necessidade de mim. Não passo a teus olhos de uma raposa igual a cem mil outras raposas. Mas, se tu me cativas, nós teremos necessidade um do outro. Serás para mim único no mundo. E eu serei para ti única no mundo...
- Começo a compreender, disse o príncipezinho. Existe uma flor... eu creio que ela me cativou...
- É possível, disse a raposa. Vê-se tanta coisa na Terra...
- Oh! não foi na Terra, disse o príncipezinho.

A raposa pareceu intrigada:

- Num outro planeta?
- Sim.
- Há caçadores nesse planeta?
- Não.
- Que bom! E galinhas?
- Também não.
- Nada é perfeito, suspirou a raposa.

Mas a raposa voltou à sua idéia.

- Minha vida é monótona. Eu caço as galinhas e os homens me caçam. Todas as galinhas se parecem e todos os homens se parecem também. E por isso eu me aborreço um pouco. Mas se tu me cativas, minha vida será como que cheia de sol. Conhecerei um barulho de passos que será diferente dos outros. Os outros passos me fazem entrar debaixo da terra.

O teu me chamará para fora da toca, como se fosse música. E depois, olha! Vês, lá longe, os campos de trigo? Eu não como pão. O trigo para mim é inútil. Os campos de trigo não me lembram coisa alguma. E isso é triste! Mas tu tens cabelos cor de ouro. Então será maravilhoso quando me tiveres cativado. O trigo, que é dourado, fará lembrar-me de ti. E eu amarei o barulho do vento no trigo...

A raposa calou-se e considerou por muito tempo o príncipe:

- Por favor... cativa-me! disse ela.
- Bem quisera, disse o príncipezinho, mas eu não tenho muito tempo. Tenho amigos a descobrir e muitas coisas a conhecer.
- A gente só conhece bem as coisas que cativou, disse a raposa. Os homens não têm mais tempo de conhecer alguma coisa. Compram tudo prontinho nas lojas. Mas como não existem lojas de amigos, os homens não têm mais amigos. Se tu queres um amigo, cativa-me!- Que é preciso fazer? perguntou o príncipezinho.

XXI

D'ar mare-se e tegouezhas al louarn :

- Demat, eme al louarn.
- Demat, a respontas seven ar priñs bihan, a droas met na welas netra.
- Amañ emañ, eme ar vouezh, dindan ar wezenn-avaloù...
- Piv out-te ? eme ar priñs bihan. Te zo koant...
- Ul louarn on-me, eme al louarn.
- Deus da c'hoari ganin, a ginnigas ar prinñs bihan. Ken trist ez on...
- Ne c'hallan ket c'hoari ganit, eme al louarn. N'on ket doñvaet.
- A ! digarez, eme ar priñs bihan.

Met goude bezañ prederiet ez ouzhpennas :

- Petra 'dalvez "doñvaat" ?
- N'out ket eus ar vro, eme al louarn, petra 'glaskez ?
- Klask a ran an dud, eme ar priñs bihan. Petra 'dalvez "doñvaat" ?
- An dud, eme al louarn, o deus fuzulhoù ha hemole'hiñ a reont. Kasais eo ! Magañ a reont yer ivez. An deus nemetañ a gavan ganto. Klask a rez yer ?
- Nann, eme ar priñs bihan. Klask a ran mignonned. Petra ' dalvez "doñvaat" ?
- Un dra disoñjet eo, eme al louarn. Talvezout a ra "krouiñ liammoù"...
- Krouiñ liammoù ?
- Evel just, eme al louarn. Evidon n'out c'hoazh nemet ur paotr bihan heñvel ouzh kant mil paotr bihan. Ha ne 'm eus ket ezhomm ac'hanout. Ha ne 'c'h eus ket ezhomm ac'hanon kennebeut. N'on evidout nemet ul louarn heñvel ouzh kant mil louarn. Met mar doñvaez ac'hanon, hor bo ezhomm an eil eus egile. Evidon e vi dieil et bed. Evidout e vin dieil et bed...
- Me gav din on krog da gompren, em ar priñs bihan. Bez'ez eus ur vleunienn... me gav din he deus va doñvaet...
- A c'hell bezañ, eme al louarn, a bep seurt a weler war an Douar...
- O ! n'eo ket war an Douar, eme ar priñs bihan.

Al louarn a hañvalas bezañ souezhet-tre :

- War ur blanedenn all ?
- Ya.
- Hemolc'herion 'zo, war ar blanedenn-se ?
- Nann.
- Deurus eo ! Ha yer ?
- Nann.
- N'eus netra disi, a huanadas al louarn.

Met al louarn a zistroas d'e soñj :

- Unton eo va buhez. Hemolc'hiñ a ran ar yer, an dud a 'm hemolc'h. An holl yer zo heñvel, an holl dud zo heñvel. Neuze ez enoean un tammig. Met mar doñvaez ac'hanon, e vo va vuhez evel sklerijennet. Anaout a rin un trouz kammedoù a vo disheñvel diouzh an holl re all. An holl re a 'm lak da dec'hout dindan an douar. Da hini a 'm galvo er-maez eusva faou, evel ur sonerezh; Ha sell ! Gwelout a rez, du-hont, an edeier ? Ne zebran ket bara. An ed zo didalvoud din. An edeier ne zegasont netra da soñj din. Ha trist eo ! Met da vlev zo liv an aour. Neuze e vo dispar pa 'z po va doñvaet ! An ed, a zo alaouret, a zegaso din soñj ac'hanout. Hag e karin trouz an avel e ed...

Al ouarn a davas hag a sellas pell ouzh ar priñs bihan :

- Mar plij... doñva ac'hanon, emezañ !
- A-du on, a respontas ar priñs bihan, met ne 'm eus ket amzer. Mignonned a 'm eus da gavout ha kalz traoù da anavezout.

XXI

Тъкмо тогава се яви лисицата.

- Добър ден - каза лисицата.
- Добър ден - отговори учтиво малкият принц и се обърна, но не видя нищо.
- Аз съм тук, под ябълковото дърво...
- Коя си ти? каза малкият принц.
- Ти си много хубава...
- Аз съм лисица - рече лисицата.
- Ела да играеш с мене - предложи и малкият принц. Толкова ми е тъжно...
- Не мога да играя с тебе - каза лисицата. Аз не съм опитомена.
- Ах, извинявай - рече малкият принц.

Но след като помисли, добави:

- Какво значи „да опитомяваш?“
- Ти не си тукашен - каза лисицата, - какво търсиш насам?
- Търся хората - каза малкият принц. Какво значи „да опитомяваш?“
- Хората имат пушка - каза лисицата - и ходят на лов. Това е много неприятно! Те също тъй отглеждат кокошки. Те се интересуват само от това. Да не търсиш кокошки?
- Не - каза малкият принц. Аз търся приятели. Какво значи „да опитомяваш?“
- То е нещо отдавна забравено. То значи „да се свържеш с другите“.
- Да се свържеш с другите ли?
- Разбира се - каза лисицата. За мене сега ти си само едно момченце, което прилича досу ч на сто хиляди други момченца. И не си ми потребен. А и аз също тъй не съм ти потребна. За тебе аз съм една лисица, която прилича досу ч на сто хиляди други лисици. Но ако ти ме опитомиш, ние ще сме си потребни един на друг. За мене ти ще бъдеш единствен в света. За тебе аз ще бъда единствена в света...
- Започвам да разбирам - каза малкият принц. Има едно цветче... мисля, че то ме е опитомило.
- Възможно е - каза лисицата. - На земята могат да се видят най-различни неща...
- О, то не е на земята - каза малкият принц.

Любопитството на лисицата се изостри:

- На друга планета ли?
  - Да.
  - Има ли ловци на тая планета?
  - Не.
  - Виж, това е интересно! Ами кокошки?
  - Не.
  - В света нищо не е свършено - въздъхна лисицата.
- Но тя пак се върна на мисълта си:
- Животът ми е еднообразен. Аз ходя на лов за кокошки, хората ходят на лов за лисици. Всичка кокошки си приличат и всички хора си приличат. Затова малко ми е тежичко. Но ако ти ме опитомиш, животът ми ще стане като пронизан от слънц. Аз ще разпознавам шум от стъпки който ще бъде съвсем различен от всички друг. Другите шумове ме карат да се пъхам под земята, шумът от твоите стъпки ще ме повиква като музика да изляза от дупката. И освен това погледни! Виждаш ли нататък житните нивя? Аз не ям хляб. За мене житото е безполезно. Житните нивя не ми припомнят нищо. А това е тъжно! Но ти имаш коса с цвят на злато. И когато ме опитомиш, ще бъде чудесно! Житото, което е златисто, ще ми спомня за тебе. И шумоленето на вятъра в житата ще ми бъде приятно... Лисицата млъкна и дълго гледа малкия принц.
  - Моля ти се... опитоми ме

XXI

Tédë dëcht nalôzł sã Lës ë rzekł:

- Witôjze.

- Witôjze - baro pòsùszno odrzekł Mòli Ksiezec ë sã òdwrócòł ale nikògò nje òbòczòł.

- Tùwò, tùwò - pòwjedzòł głòs - pòd jabłònkã.

- Chto të jes? - spëtòł sã Mòli Ksiezec - Të jest baro pjãkni.

- Jò jem lësã - przedstawjòł sã Lës.

- Pòj, pòbawji sã ze mnã - pòprosił Mòli Ksiezec. - Mje je tak baro smùtno...

- Jò njé mògã sã z tobã bawjic - òdrzekł Lës - Jò nje jem przënãconi do lëdzi.

- Ach jo, jò cë baro przepròszóm - rzekł Mòli Ksiezec. Pò chwile sã spëtòł:

- Co òznòczi "przënãconi"?

- Të nje jes z tãdka - rzekł Lës - Czegò tę tùwò szùkòsz?

- Jò szùkóm lëdzi - òdrzekł Mòli Ksiezec - Co òznoóczi "przënãconi"?

- Wejle zdrze, lëdze mają flintë ë jachtòjã - zaczął dolmaczëc Lës - Ònji robjã bez to wjòldzi jiwier. Ale chòwajã tùż kùrë. È to je blòs jich jedinëm dobroctwem. Szùkòsz të tùwò kùrów?

- Njé - odrzekł Mòli Ksiezec - Jò szùkóm drëchów. Co òznòczi "przënãcëc"?

- To je aż nadto zabëté - òdrzekł Lës. - To òznòczi "zacignãc wjãzë".

- Zacignãc wjãzë?

- Në jo! Do tëch czas të jes dlò mje le mòlëm knòpã pòdobnëm do sto tësãci jinich mòlëch knòpów. Jò cë do njicze nie brekùjã. È të mje téz do njicze nje brekùjesz. Jò jem dlò cë lësã pòdobnëm do sto tësãci jinich lësów. Ale zelë të mje przënãcisz do se, më bãdzemë sã brekowac. Tédë të bãdziesz dlò mje tëm jednim na całim swjece, ë jò bãdã dlò cë tëm jednim na całm swjece...

- Jò kãsk rozmjējã - òdrzekł Mòli Ksiezec. - Je taczi kwjòtk... Zdòwò mje sã, że òn mje przënãcił do se...

- To je mòzłëwé - zgòdził sã Lës - Na Zémji dzejã sã dzéwné rzeczë...

- Kò to nje je wcale na Zémji! - zaprzékowòł Mòli Ksiezec.

Lës sã baro zainterésowòł tëm co rzekł knòpiczk.

- Na jacisz jinszi planéce?

- Jo.

- Sã na téj planécë jachtarzë?

- Nje.

- To je baro czekawé. A kùrë?

- Tëz nje.

- Kò cëz, njick nje je ùdali - wëstchnął Lës.

[...]

Héwò je mòja krëjemnota, òna je baro prostò: Blòs tédë widzi sã dobrze, czédë zdrzi sã bez serce. To co je nòwòznjészé, przed òczama je zakrëté.

XXI

Aleshores va ser quan va aparèixer la guineu.

-Bon dia- va dir la guineu.

-Bon dia -va respondre educadament el petit príncep, que es va girar, però no va veure res.

-Sóc aquí -va dir la veu -, sota la pomera...

-¿Qui ets? -va dir el petit príncep -. Ets molt bonica...

-Sóc una guineu -va dir la guineu.

-Vine a jugar amb mi -li va proposar el petit príncep-. Estic tan trist...

-No puc jugar amb tu -va dir la guineu-. No estic domesticada.

-Ah! perdona -va fer el petit príncep.

Però, després de reflexionar, va afegir:

-¿Què vol dir "domesticar"?

-Tu no est d'aquí -va dir la guineu-, ¿què busques?

-Busco els homes -va dir el petit príncep -. ¿Què vol dir "domesticar"?

-Els homes -va dir la guineu- tenen escopetes i cacen. És molt empipador. També crien gallines. És l'única cosa interessant que fan. ¿Busques gallines?

-No -va dir el petit príncep-. Busco amics. ¿Què vol dir "domesticar"?

-És un cosa massa oblidat -vadir la guineu-. Vol dir "crear lligams..."

-¿Crear lligams?

-Es clar -va dir la guineu-. Per mi, de moment només ets un nen igual que cent mil altres nens. I no et necessito. I tu tampoc no em necessites. Per tu només sóc una guineu igual que cent mil altres guineus. Però, si em domestiques, ens necessitarem l'un a l'altre. Per mi seras únic al món. Per tu, jo seré única al món...

-Ja ho començo a entendre -va dir el petit príncep-. Hi ha una flor... em penso que m'ha domesticat...

-Pot ser -va dir la guineu -.A la terra s'hi veuen tota mena de coses...

-Oh!, no és pas a la Terra -va dir el petit príncep.

La guineu va semblar molt intrigada:

-¿En un altre planeta?

-Sí.

-¿Hi ha caçadors, en aquest planeta?

-No.

-És interessant això! ¿I gallines?

-No.

-No hi ha res perfecte-va sospirar la guineu.

Però la guineu va tornar a la seva idea:

-Duc una vida monòtona. Caço gallines, els homes em cecen. Totes les gallines s'assemblen, i tots els homes s'assemblen. Per això m'avorreixo una mica. Però, si em domestiques, la meua vida serà com si li toques el sol. Coneixeré un soroll de passos que serà diferent de tots els altres. Els altres passos em fan amagar sota terra. El teu em cridarà fora del cau, com una música. I a més, mira! ¿Veus, allà abaix, els camps de blat? Jo no menjo pa. Per mi el blat es inútil. Els camps de blat no em recorden res. I això és ben trist! Però tu tens els cabells de color d'or. Aleshores serà meravellós quan m'hauras domesticat! El blat, que és daurat, em farà pensar en tu. I m'agradarà el soroll del vent entre el blat...

La guineu va callar i va mirar una bona estona el petit príncep:

-Si us plau... domestica'm! -va dir.

- D'acord -va respondre el petit príncep -. però no tinc gaire temps. Tinc amics per descobrir i moltes coses per conèixer.

-Només es coneixen les coses que es domestiquen -va dir la guineu-. Els homes ja no tenen temps de conèixer res. Compren coses fetes als comerciants. Però com que no hi ha comerciants d'amics, els homes ja no tenen amics. Si vols un amic, domestica'm!-¿Què s'ha de fer? -va dir el petit príncep.

- S'ha de ser molt pacient - va respondre la guineu -. Per començar t'asseuras una mica lluny de mi, així, a l'herba. Jo et miraré de reüll i tu no diras res. El llenguatge és una font de malentesos. Però cada dia et podràs asseure una mica més a prop...

L'endemà el petit príncep va tornar.

-Hauria valgut més que tornessis a la mateixa hora -va dir la guineu-. Si véns, per exemple, a les quatre de la tarda, des de les tres ja començaré a ser feliç. A mida que anirà passant l'hora, cada cop em sentiré més feliç. A les quatre, ja m'agitaré i m'inquietaré; descobriré el preu de la felicitat! Però si vens a qualsevol hora, no sabré mai quan m'he de preparar el cor... Calen ritus.

第 21 章

就在这当儿，跑来了一只狐狸。

“你好。”狐狸说。

“你好。”小王子很有礼貌地回答道。他转过身来，但什么也没有看到。

“我在这儿，在苹果树下。”那声音说。

“你是谁？”小王子说，“你很漂亮。”

“我是一只狐狸。”狐狸说。

“来和我一起玩吧，”小王子建议道，“我很苦恼...”

“我不能和你一起玩，”狐狸说，“我还没有被驯服呢。”

“啊！真对不起。”小王子说。

思索了一会儿，他又说道：

“什么叫‘驯服’呀？”

“你不是此地人。”狐狸说，“你来寻找什么？”

“我来找人。”小王子说，“什么叫‘驯服’呢？”

“人，”狐狸说，“他们有枪，他们还打猎，这真碍事！他们唯一的可取之处就是他们也养鸡，你是来寻找鸡的吗？”

“不，”小王子说，“我是来找朋友的。什么叫‘驯服’呢？”

“这是已经早就被人遗忘了的事情，”狐狸说，“它的意思就是‘建立联系’”

“建立联系？”

“一点不错，”狐狸说。“对我来说，你还只是一个小男孩，就像其他千万个小男孩一样。我不需要你。你也同样用不着我。对你来说，我也不过是一只狐狸，和其他千万只狐狸一样。但是，如果你驯服了我，我们就互相不可缺少了。对我来说，你就是世界上唯一的了；我对你来说，也是世界上唯一的了。”

XXI

罹辦陞 釘顛陪 匙擊 夥煎 斜陽艘菜.

"寰唱." 罹辦陞 蜓ヤ菜.

"寰唱." 橫萼 諾濠朝 奢槳局 渠港じ堅 蹂擊 給溜戲釘 羸鼠匙紫 爾檜雖 疆懊菜.

"陪 罹晦 餌婁釘鼠 壽縑 氈橫." 覬 瞪暖 斜 跡模葬陞 蜓ヤ菜.

"傘朝 援掘雖? 凱 雷 蕨際掘釘..." 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜.

"陪 罹辦檢." 罹辦陞 蜓ヤ菜.

"檜葬 諦撫 釘諦 へ眷 啾羸. 陪 薑蜓煎 蝸ツ欽菜..." 橫萼 諾濠陞 薯暖ヤ菜.

"陪 傘諦 へ眷 啾 熱 撓橫." 罹辦陞 蜓ヤ菜. "釘朝 望菟罹蝻 氈雖 疆戲棲梱."

"羸, 嚶寰ボ." 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜.

斜棟釘 濡械 僭陝ボ 獄局縑 斜朝 菜衛 蜓ヤ菜.

"<望菟檣菜> 朝啪 凳雖?"

"凱 罹晦 餌朝 擁陞 羸棲掘釘. 凱 鼠橡 瓊堅 氈棲?" 罹辦陞 僭歷菜.

"陪 餌瑩菟擊 瓊堅 氈橫." 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜. "<望菟檣菜> 朝啪 凳雖?"

"餌瑩菟擊 模識擊 陞雖堅 氈堅 餌僮擊 じ雖. 斜啪 雷 堆塢フ 櫟檢! 斜菟擊 煽羸葬蒂 瓊棲?" 罹辦陞 僭歷菜.

"羸棲檢. 陪 耀掘菟擊 瓊堅 氈橫. <望菟檣菜> 朝啪 凳雖?" 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜.

"斜勒 傘鼠 澀 濱B雖堅 氈朝 剪雖. 斜勒 <婦昭蒂 虜萋菜...> 朝 嗆檜檢." 罹辦陞 蜓ヤ菜.

"婦昭蒂 虜萋菜堅?"

"斜楚." 罹辦陞 蜓ヤ菜. "凱 羸霜 釘縑啦 熱號擊 菜艇 模喇菟婁 菜蒂 夥 撓朝 フ 模喇縑 雖釘雖 疆羸. 斜楚撫 陪 傘蒂 ノ蹂煎 じ雖 疆堅. 陪 傘縑啦 熱號擊 菜艇 罹辦諦 僅偽擊 フ 葆葬 罹辦縑 雖釘雖 疆羸. じ雖虜 啻陞 釘蒂 望菟檣菜賊 釘朝 傘縑啦 檜 撮鼻縑 螃 霜 じ釘夤縑 撓朝 襄營陞 腆 剪檢..."

"離靡 鼠蝦 蜓檣雖 檜ボ陞陞." 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜. "粒 フ 歎檜陞 氈朝等... 斜 粒檜 釘 蒂 望菟檣 勘 剪檢..."

"斜歇雖紫 眩腦雖." 罹辦陞 蜓ヤ菜. "雖掘縑朝 螞乾 匙菟檜 菜 氈戲棲梱..."

"羸, 羸棲檢! 斜勒 雖掘縑撫陞 羸棲檢." 橫萼 諾濠陞 蜓ヤ菜.

罹辦朝 跪衛 掙旋フ 晦儀檜歷菜.

"斜歲 菜艇 滌縑撫暖?"

"斜楚."

"斜 滌縛 餌僮羞菟檜 氈雖?"

"羸棲, 撓橫."

"斜剪 雷 檜鼻じ捱! 斜歲 煽羸葬朝?"

"撓橫."

"檜 撮鼻縑 諫瞪フ 等塢堆 撓捱." 罹辦朝 フ 獺擊 頂蓮歷菜.

斜棟釘 罹辦朝 じ湍 檜檢晦煎 菜衛 蜓該葬蒂 給溜菜.

XXI

Lerlamem enn renar ti vinn dan paraz. Li dir Ti-Prins:

- Bonzour.

Ti-Prins ti dir bonzour e li ti vir deryer anmemtan me li pa ti trouv person. Enn lavoi ti dir:

- Mo la anba pie pom.

- Kisannla toi? ... Ala to zoli la!

- Mo enn renar.

- Vinn zoue ar moi. Mo bien-bien sagrin.

- Inposib. Mo pa aprivoize.

- Ki vedit sa?

- To pa dimoun isi toi. Ki to'le?

- Mo pe rod zoinn dimoun. Ki vedit aprivoize?

- Bann dimoun zot ena fizi. Zot lasas. Problem. Zot elve poul. Samem zot zafer prefere. To pe rod poul?

Ti-Prins ti reponn non. Li ti azoute ki li ti pe rod kamoid.

- Ki vedit aprivoize?

Renar la reponn:

- Souvan dimoun bliye. Li vedit 'kre bann lien'.

- Kre bann lien?

- Get sa! Pou moi to zis enn ti garson parmi san mil ti garson. Mo pa bizin toi e toi'si to pa bizin moi. Pou toi mo zis enn renar parmi san mil renar. Me si to aprivoiz moi, mo pou bizin toi kouma to pou bizin moi. Pou moi pou ena enn sel kouma toi; pou toi pou ena enn sel kouma moi.

- Aaaaah! Mo kouvans gagn lizour. ... Ena enn fler ... mo koir li finn aprivoiz moi.

- Bien posib. Lor Later ki nou zoinn!

- Pa isi lor Later.

Renar la ti paret pa pe gagn konpran:

- Lor enn lot planet?

- Wi.

- Ena saser lor sa planet la?

- Non.

- Huum! Interesan. Ena poul?

- Non.

- Domaz. Nanye pa perfe.

Renar la ti kontinie so zistoir:

- Mo lavi rann. Mo lasas poul; bann saser lasas moi. Tou bann poul resanble; tou bann dimoun resanble. Mo plin. Me si to aprivoiz moi to pou amenn soley dan mo lavi. Pou ena tapaz enn pa ki pou diferan ar lezot. Zis kan mo tann lezot pa ki mo pou al kasiet. To pa li kouma lamizik ki pou invit moi sorti dan mo trou. Aster get sa enn kou. To trouv sa bann karo dible la? Mo pa manz dipin. Pou moi dible li initil. Karo dible pa amenn okenn souvenir. Pa tris sa? Me to seve li kouler lor. Li pou mari siper si to aprivoiz moi. Dible kouler lor pou fer moi pans toi. E mo pou gagn bon ekout divan sante dan karo dible.

Renar la ti aret koze e pandan lontan li ti fixe Ti-Prins.

- Pa fer fos! Aprivoiz moi.

Ti-Prins ti dir li:

- Mo pa maynn me mo pa ena boukou letan. Ena boukou kamoid pou fer konesans e boukou nouvo kiksoz pou aprann.

Renar la pa ti kil parad:

- Si nou'le konn kiksoz nou bizin aprivoiz li. Dimoun pa gagn letan pou aprann nanye. Zot al laboutik zot nek aste. Boutikie li, li konn zis so profi, pa lamitie. Rezilta: dimoun pa ena kamoid. Si vremem to'le enn kamoid aprivoiz moi.

- Ki bizin fer?

- Bizin boukou pasians... Okouvansman to asiz inpe loin ar moi laba dan lerb. Mo pou yam toi dan koin lizie. Me pa dir nanye. Langaz gat tou. Sak zour to vinn inpe pli pre.

Lelandime Ti-Prins ti revini. Renar la ti dir li:

- To ti bizin revini mem ler. Si par egzantp to vinn kat-rer, depi troi-zer mo pou kouvans eksite. Plis ler avanse, plis mo pou kontan. Ler kat-rer sone, mo pou tranble ar eksitasion ek emosion; mo pou dekouver poi lamitie ek lamour. Me si to vinn ninport ki ler, zame mo pou kone ki ler pou prepar mo leker. Bizin souiv sistem.

XXI

Da var det ræven dukkede op.
Goddag, sagde ræven.
Goddag, svarede den lille prins høfligt og vendte sig om, men han kunne ikke se nogen.
Jeg er her, sagde stemmen, under æbletræet.
Hvem er du? spurgte den lille prins, du ser så pæn ud...
Jeg er en ræv, sagde ræven.
Vil du ikke lege med mig? spurgte den lille prins. Jeg er så ked af det.
Jeg kan ikke lege med dig, sagde ræven. Jeg er ikke gjort tam.
Å, så må du undskylde, sagde den lille prins.
Men da han havde tænkt sig lidt om, tilføjede han:
Hvad er det at blive gjort tam?
Du stammer nok ikke herfra, sagde ræven.
Hvad søger du egentlig?
Jeg søger mennesker, svarede den lille prins.
Men hvad betyder gøre tam?
Mennesker har bøsser, sagde ræven, og de går på jagt.
Det er meget generende!
De opdrætter også høns.
Det er det eneste interessante ved dem.
Leder du også efter høns?
Nej, sagde den lille prins.
Jeg leder efter venner.
Hvad betyder gøre tam?
Noget man i al for høj grad har glemt.
Det betyder at knytte bånd.
Knytte bånd?
Ja vist, sagde ræven.
Endnu betyder du ikke andet for mig end en lille dreng, mage til hundrede tusinde andre små drenge.
Jeg har ikke brug for dig, og du har heller ikke brug for mig.
For dig er jeg bare en ræv mage til hundrede tusinde andre ræve.
Men hvis du gør mig tam, så vil vi få brug for hinanden.
Så bliver du den eneste i verden for mig, og jeg bliver den eneste i verden for dig.
Nu begynder jeg at forstå, sagde den lille prins.
Der er en blomst. . . den har vist gjort mig tam. . .
Det er muligt, sagde ræven.
På Jorden kan man komme ud for lidt af hvert. . .
Jamen det var skam ikke på Jorden, sagde den lille prins.
Det så ud, som om rævens nysgerrighed var blevet vakt.
Var det på en anden planet?
Ja.
Var der nogen jægere på den planet?
Nej.
Det var højst interessant.
Og høns?
Nej.
Intet er fuldkomment, sukkede ræven.
Men ræven forfulgte sin tanke fra før:
Mit liv er ensformigt. Jeg jager høns, og menneskene jager mig.

XXI

Entonces apareció el zorro:

-¡Buenos días! -dijo el zorro.

-¡Buenos días! -respondió cortésmente el principito que se volvió pero no vio nada.

-Estoy aquí, bajo el manzano -dijo la voz.

-¿Quién eres tú? -preguntó el principito- ¡Qué bonito eres!

-Soy un zorro -dijo el zorro.

-Ven a jugar conmigo -le propuso el principito- ¡estoy tan triste!

-No puedo jugar contigo, -dijo el zorro- no estoy domesticado.

-¡Ah, perdón! -dijo el principito.

Pero después de una breve reflexión, añadió:

-¿Qué significa "domesticar"?

-Tú no eres de aquí -dijo el zorro- ¿qué buscas?

-Busco a los hombres -le respondió el principito-. ¿Qué significa "domesticar"?

-Los hombres -dijo el zorro- tienen escopetas y cazan. ¡Es muy molesto! Pero también crían gallinas. Es lo único que les interesa. ¿Tú buscas gallinas?

-No -dijo el principito-. Busco amigos. ¿Qué significa "domesticar"? -volvió a preguntar el principito.

-Es una cosa ya olvidada -dijo el zorro-, significa "crear vínculos... "

-¿Crear vínculos?

-Efectivamente, verás -dijo el zorro-. Tú no eres para mí todavía más que un muchachito igual a otros cien mil muchachitos y no te necesito para nada. Tampoco tú tienes necesidad de mí y no soy para ti más que un zorro entre otros cien mil zorros semejantes. Pero si tú me domesticas, entonces tendremos necesidad el uno del otro. Tú serás para mí único en el mundo, yo seré para ti único en el mundo...

-Comienzo a comprender -dijo el principito-. Hay una flor... creo que ella me ha domesticado...

-Es posible -concedió el zorro-, en la Tierra se ven todo tipo de cosas.

-¡Oh, no es en la Tierra! -exclamó el principito.

El zorro pareció intrigado:

-¿En otro planeta?

-Sí.

-¿Hay cazadores en ese planeta?

-No.

-¡Qué interesante! ¿Y gallinas?

-No.

-Nada es perfecto -suspiró el zorro.

Y después volviendo a su idea:

-Mi vida es muy monótona. Cazo gallinas y los hombres me cazan a mí. Todas las gallinas se parecen y todos los hombres son iguales; por consiguiente me aburro un poco. Si tú me domesticas, mi vida estará llena de sol. Conoceré el rumor de unos pasos diferentes a todos los demás. Los otros pasos me hacen esconder bajo la tierra; los tuyos me llamarán fuera de la madriguera como una música. Y además, ¡mira! ¿Ves allá abajo los campos de trigo? Yo no como pan y por lo tanto el trigo es para mí algo inútil. Los campos de trigo no me recuerdan nada y eso me pone triste. ¡Pero tú tienes los cabellos dorados y será algo maravilloso cuando me domesticques! El trigo, que es dorado también, será un recuerdo de ti. Y amaré el ruido del viento en el trigo.

El Principito y El Zorro

El zorro se calló y miró un buen rato al principito:

-Por favor... domesticame -le dijo.

-Bien quisiera -le respondió el principito pero no tengo mucho tiempo. He de buscar amigos y conocer muchas cosas.

-Sólo se conocen bien las cosas que se domestican -dijo el zorro-. Los hombres ya no tienen tiempo de conocer nada. Lo compran todo hecho en las tiendas. Y como no hay tiendas donde vendan amigos, los hombres no tienen ya amigos. ¡Si quieres un amigo, domesticame!

-¿Qué debo hacer? -preguntó el principito.

-Debes tener mucha paciencia -respondió el zorro-. Te sentarás al principio un poco lejos de mí, así, en el suelo; yo te miraré con el rabillo del ojo y tú no me dirás nada.

XXI

Ja siis ilmuski rebane.

"Tere," ütles rebane.

"Tere," ütles väike prints viisakalt ja pöördus ümber, kuid ei näinud mitte kui midagi.

"Ma olen siin," ütles hääl, "õunapuu all..."

"Kes sa oled?" küsis väike prints. "Sa oled väga ilus..."

"Mina olen rebane," vastas rebane.

"Tule minuga mängima," tegi väike prints ettepaneku, "Ma olen nii väga õnnetu..."

"Ma ei saa sinuga mängida," vastas rebane. "Ma ei ole taltsutatud."

"Ah, palun vabandust," lausus väike prints. Kuid pärast hetkelist mõtlemist ta lisas:

"Mis see "taltsutama" tähendab?"

"Sa polegi siitkandist," sõnas rebane. "Mis sa siit otsid?"

"Otsin inimesi," vastas väike prints. "Mis see "taltsutama" tähendab?"

"Inimestel on püssid," ütles rebane, "ja nad peavad jahti. See on väga tülikas! Nad kasvatavad ka kanu. See on ainus, mille poolest nad huvitavad on. Kas sa otsid kanu?"

"Ei," vastas väike prints. "Otsin sõpru. Mis see "taltsutama" tähendab?"

"See asi on liiga unustuse hõlma vajunud," kostis rebane. "See tähendab "suhteid looma"".

"Suhteid looma?"

"Muidugi," ütles rebane. "Praegu pole sa mulle muud kui üks pisike poiss, täpselt samasugune kui sada tuhat teist pisikest poissi, ja mul pole sind tarvis. Ning ka sinul pole mind tarvis. Mina olen sulle rebane nagu sada tuhat teist rebast. Aga kui sa mu taltsutad, siis on meil teineteist tarvis. Sina oled minu jaoks ainuke maailmas. Mina olen sinu jaoks ainuke maailmas..."

"Nüüd ma hakkam aru saama," ütles väike prints. "On üks lill.... ta on mu vist taltsutanud..."

"Võimalik," ütles rebane. "Maa peal võib igasuguseid asju näha..."

"Oh, see polegi maa peal!" ütles väike prints.

Rebane paistis olevat väga põnevil.

"Kas see on teisel planeedil?"

"Jah."

"Kas sellel planeedil ka jahimehi on?"

"Ei ole."

"Vaata see on alles huvitav! Aga kanu?"

"Ei ole."

"Miski ei ole täiuslik," ohkas rebane. Siis aga tuli ta oma mõtte juurde tagasi:

"Minu elu on üksluine. Ma pean jahti kanade peale, inimesed peavad jahti minu peale. Kõik kanad on ühesugused, kõik inimesed on ühesugused. Oleks nagu igavavõitu. Aga kui sa mu taltsutaksid, siis täituks mu elu otsekui päikesepaistega. Õpin tundma sammude kaja, mis kõigist teistest erineb. Teised sunnivad mind maa alla ronima! Sinu jala astumine kutsub mind oma urust välja otsekui muusika. Nüüd aga vaata! Näed seal viljapõldu? Mina leiba ei söö! Viljast pole mulle mingit kasu. Sellest on väga kahju! Sinul aga on kullakarva juuksed. Oleks imetore, kui sa mu taltsutaksid. Kuldne vili meenutaks mulle sind. Ja ma armastaksin tuule sahinat viljas..."

Rebane jäi vait ja vaatles kaua väikest printsi.

"Palun taltsuta mind," ütles ta siis.

"Kangesti tahaksin," vastas väike prints, "ent mul pole kuigi palju aega. Mul on vaja endale sõpru leida ja paljusid asju tundma õppida."

"Tuntakse ainult neid asju, mida taltsutatakse," ütles rebane. "Inimestel pole enam aega midagi tundma õppida. Nad ostavad kõiki asju valmis kujul kaupmeeste käest. Ja kuna ei ole kaupmehi, kes sõpru müüksid, siis polegi inimestel enam sõpru. Kui tahad endale sõpra, siis taltsuta mind!"

"Mis tuleb selleks teha?" küsis väike prints.

"Tuleb olla väga kannatlik," kostis rebane. "Kõigepealt istud minust veidi eemale, vaat nii, rohu peale. Ma vaatan sind silmanurgast ja sina ei ütle mulle mitte midagi."

XXI

EN TIU momento aperis la vulpo:

"Bonan tagon!" diris la vulpo.

"Bonan tagon!" gxentile respondis la eta princo.

Li turnigxis, sed nenion vidis.

"Mi estas tie cxi sub la pomarbo," diris la voexo...

"Kiu vi estas?" diris la eta princo. "Vi estas suficxe beleta..."

"Mi estas vulpo," diris la vulpo.

"Venu ludi kun mi," proponis al gxi la eta princo.

"Mi estas tiel malgaja!..."

"Mi ne povas ludi kun vi," diris la vulpo. "Mi ne estas malsovagxigita."

"Ha, pardonu," diris la eta princo.

Sed post pripenso li aldonis:

"Kion signifas malsovagxigi?"

"Vi ne estas cxi-tiea," diris la vulpo. "Kion vi sercxas?"

"Mi sercxas homojn," diris la eta princo. "Kion signifas malsovagxigi?"

"La homoj," diris la vulpo, "havas pafilojn kaj cxasas. Kia gxenajxo! Ili ankaù bredas kokinojn. Tio estas ilia sola intereso. Cxu vi sercxas kokinojn?"

"Ne," diris la eta princo. "Mi sercxas amikojn. Kion signifas malsovagxigi?"

"Tio estas tro forgesata afero," diris la vulpo.

"Tio signifas krei rilatojn..."

"Krei rilatojn?"

"Kompreneble," diris la vulpo. "Vi ankoraù estas por mi nur knabeto tute simila al cent mil knabetoj. Kaj mi ne bezonas vin. Kaj ankaù vi ne bezonas min. Mi estas por vi nur vulpo simila al cent mil vulpoj. Sed, se vi malsovagxigos min, ni bezonos nin reciproke. Vi estos por mi unika en la mondo. Mi estos por vi unika en la mondo."

"Mi ekkomprenas," diris la eta princo. "Mi konas certan floron... mi kredas, ke gxi malsovagxigis min..."

"Kredeble," diris la vulpo. Oni vidas sur Tero cxiajn aferojn..."

"Ho, tio ne estas sur Tero," diris la eta princo.

La vulpo sxajnis tre scivola:

"Cxu sur alia planedo?"

"Jes."

"Cxu estas cxasistoj sur tiu planedo?"

"Ne."

"Jen interesa afero! Kaj cxu estas kokinoj?"

"Ne."

"Nenio estas perfekta," suspiris la vulpo.

Sed gxi revenis al sia ideo:

"Mia vivo estas monotona. Mi cxasas kokinojn kaj homoj cxasas min. Cxiuj kokinoj similas unuj al aliaj, kaj cxiuj homoj ankaù. Do mi iom enuas. Sed, se vi malsovagxigos min, mia vivo estos kvazaù suna. Mi konas sonon de pasxoj, kiuj distingigas de cxiuj aliaj. La aliaj pasxoj forpelas min en grundon. Viaj vokos min kiel muziko por iri el mia ternesto. Kaj rigardu! Cxu vi vidas tie tritikajn kampojn? Mi ne mangxas panon. Tritiko estas por mi senutila. Tritikaj kampoj memorigas min pri nenio. Kaj tio estas malgaja! Sed vi havas orajn harojn. Estos mirinde post kiam vi malsovagxigos min! Ora tritiko memorigas min pri vi. Kaj mi amos la susuron de vento en tritiko..."

La vulpo eksilentis kaj longe rigadis la etan princon:

"Mi petas... malsovagxigu min!" gxi diris.

"Volonte!" respondis la eta princo, "sed mi ne havas multe da tempo. Mi devas trovi amikojn kaj lerni multajn

aferojn."

"Oni konas nur tion, kion oni malsovagxigis," diris la vulpo.

آن وقت بود که سر و کله‌ی روباه پیدا شد.

روباه گفت: -سلام

شهریار کوچولو برگشت اما کسی را ندید. با وجود این با ادب تمام گفت: -سلام

...صداگفت: -من این‌جام، زیر درخت سیب

!شهریار کوچولو گفت: -کی هستی تو؟ عجب خوشگلی

روباه گفت: -یک روباهم من

...شهریار کوچولو گفت: -بیا با من بازی کن. نمی‌دانی چه قدر دلم گرفته

روباه گفت: -نمی‌توانم بات بازی کنم. هنوز اهلیم نکرده‌اند آخر

شهریار کوچولو آهی کشید و گفت: -معذرت می‌خواهم

اما فکری کرد و پرسید: -اهلی کردن یعنی چه؟

روباه گفت: -تو اهل این‌جا نیستی. پی چی می‌گردی؟

شهریار کوچولو گفت: -پی آدم‌ها می‌گردم. نگفتی اهلی کردن یعنی چه؟

روباه گفت: -آدم‌ها تفنگ دارند و شکار می‌کنند. اینش اسباب دلخوری است! اما مرغ و ماکیان هم پرورش می‌دهند و خیرشان فقط همین است. تو پی مرغ می‌کردی؟

شهریار کوچولو گفت: -نه، پی دوست می‌گردم. اهلی کردن یعنی چی؟

روباه گفت: -یک چیزی است که پاک فراموش شده. معنیش ایجاد علاقه کردن است

ایجاد علاقه کردن؟-

روباه گفت: -معلوم است. تو الان واسه من یک پسر بچه‌ای مثل صد هزار پسر بچه‌ی دیگر. نه من هیچ احتیاجی به تو دارم نه تو هیچ احتیاجی به من. من هم واسه تو یک روباهم مثل صد هزار روباه دیگر. اما اگر منو اهلی کردی هر دو تا من به هم احتیاج پیدا می‌کنیم. تو واسه من میان همه‌ی عالم موجود یگانه‌ای می‌شوی من واسه تو

شهریار کوچولو گفت: -کم‌کم دارد دستگیرم می‌شود. یک گلی هست که گمانم مرا اهلی کرده باشد

روباه گفت: -بعید نیست. رو این کره‌ی زمین هزار جور چیز می‌شود دید

شهریار کوچولو گفت: -اوه نه! آن رو کره‌ی زمین نیست

روباه که انگار حسابی حیرت کرده بود گفت: -رو یک سیاره‌ی دیگر است؟

آره-

تو آن سیاره شکارچی هم هست؟-

نه-

محشر است! مرغ و ماکیان چه‌طور؟-

نه-

!روباه آهکشان گفت: -همیشه‌ی خدا یک پای بساط لنگ است

اما پی حرفش را گرفت و گفت: -زندگی یکنواختی دارم. من مرغ‌ها را شکار می‌کنم آدم‌ها مرا. همه‌ی مرغ‌ها عین همنده‌ی آدم‌ها هم عین همنده. این وضع یک خرده خلقم را تنگ می‌کند. اما اگر تو منو اهلی کنی انگار که زندگیم را چراغان کرده باشی. آن وقت صدای پای را می‌شناسم که باهر صدای پای دیگر فرق می‌کند: صدای پای دیگران مرا وادار می‌کند تو هفت تا سوراخ قایم بشوم اما صدای پای تو مثل نغمه‌ای مرا از سوراخ می‌کشد بیرون. تازه، نگاه کن آن‌جا آن گندم‌زار را می‌بینی؟ برای من که نان بخور نیستم گندم چیز بی‌فایده‌ای است. پس گندم‌زار هم مرا به یاد چیزی نمی‌اندازد. اسباب تأسف است. اما تو موهات رنگ طلا است. پس وقتی اهلیم کردی محشر می‌شود! گندم که طلایی رنگ است مرا به یاد تو می‌اندازد و صدای باد را هم که... تو گندم‌زار می‌پیچد دوست خواهم داشت

XXI

Tá var tað, at revurin kom.
Góðan dagin, segði revurin.
Góðan dagin, svaraði tann lítli prinsurin fólkaliga og vendi sær við, men har var eingin at síggja.
Eg eri her, segði røddin, undir súreplatrænum.
Hvør ert tú?
spurdi tann lítli prinsurin, tú sært so fittur út. . .
Eg eri ein revur, segði revurin.
Kanst tú ikki koma at spæla við meg?
spurdi tann lítli prinsurin.
Eg eri so einsamallur.
Eg kann ikki spæla við teg, segði revurin.
Eg eri ikki tamdur.
Á, so mást tú orsaka, segði tann lítli prinsurin.
Men tá ið hann hevði hugsað seg um eina løtu, legði hann aftrat:
Hvat er tað at vera tamdur?
Tú manst ikki vera hiðani, segði revurin.
Hvørjum leitar tú eftir?
Eg sóknist eftir menniskjum, svaraði tann lítli prinsurin.
Men hvat merkir tað at temja?
Menniskjuni hava byrsur, segði revurin, og tey veiða djór.
Tað er ógvuliga nervandi!
Tey ala eisini høsn.
Tað er tað einasta góða við teimum.
Leitar tú eisini eftir høsnum?
Nei, segði tann lítli prinsurin.
Eg sóknist eftir vinum.
Hvat merkir tað at temja?
Nakað, sum tey flestu hava gloymt.
Tað merkir at knýta bond.
Knýta bond?
Ja, segði revurin.
Fyri mær ert tú ikki annað enn ein lítli óviti, eins og hundrað túsund aðrir smáir óvitar.
Eg havi ikki brúk fyri tær, og tú hevur heldur ikki brúk fyri mær.
Fyri tær eri eg bert ein revur, eins og hundrað túsund aðrir revar.
Men um tú vilt temja meg, so hava vit brúk fyri hvørjum øðrum.
Tá verður tú tann einasti, sum hevur nakað at týða fyri meg, og eg verði tann einasti, sum hevur nakað at týða fyri teg...
Nú skilji eg, segði tann lítli prinsurin.
Tað er ein blóma... eg haldi, at hon man hava tamt meg...
Tað er møguligt, segði revurin.
Á Jørðini kann ein koma út fyri so nógvum....
Jamen, tað var ikki á Jørðini, segði tann lítli prinsurin.
Tað tyktist, sum var revurin farin at forvitnast.
Var tað á eini aðrari stjørnu?
Ja.
Vóru nakrir veiðimenn á tí stjørnuni?
Nei.
Sera áhugavert.
Og høsn?

XXI

Silloin ilmestyi kettu näyttämölle.

— Hyvää päivää, sanoi kettu.

— Hyvää päivää, vastasi kohteliaasti pikku prinssi, joka kääntyi katsomaan, mutta ei nähnyt ketään.

— Minä olen täällä, sanoi ääni omenapuun alta . . .

— Kuka sinä olet? pikku prinssi kysyi. Olet hyvin sievä . . .

— Minä olen kettu, sanoi kettu.

— Tule leikkimään kanssani, pikku prinssi ehdotti. Olen niin surullinen . . .

— En voi leikkiä kanssasi, kettu vastasi. Minua ei ole kesytetty.

— Ai! anteeksi, sanoi pikku prinssi.

Mutta hetken mietittyään hän lisäsi:

— Mitä tarkoittaa »kesytetty»?

— Sinä et ole täältä kotoisin, kettu sanoi. Mitä sinä etsit?

— Minä etsin ihmisiä, pikku prinssi vastasi. Mitä tarkoittaa »kesytetty»?

— Ihmisillä, kettu sanoi, on pyssyt ja he metsästävät. Se on hyvin harmillista. He kasvattavat myös kanoja. Se on heidän ainoa hyvä puolensa. Haetko sinä kanoja?

— En, sanoi pikku prinssi. Minä haen ystäviä. Mutta mitä tarkoittaa »kesytetty»?

— Se on aivan liian unohdettu käsite, sanoi kettu. Kesytystä on sama kuin »solmia siteitä ...»

— Solmia siteitä?

— Aivan niin, kettu sanoi. Nyt sinä et ole minulle vielä muuta kuin aivan samanlainen pieni poika kuin satatuhatta muuta pikku poikaa. Enkä minä tarvitse sinua. Sen enempää kuin sinäkään tarvitset minua. Minä en ole sinulle kuin kettu, samanlainen kuin satatuhatta muuta. Mutta jos sinä kesytät minut, niin me tarvitsemme toinen toisiamme. Sinusta tulee minulle ainoa maailmassa. Ja minusta tulee sinulle ainoa maailmassa . . .

— Alan ymmärtää, sanoi pikku prinssi. On eräs kukka . . . luulen, että se on kesyttänyt minut. . .

— Saattaa olla, kettu sanoi. Maan päällä sattuu kaikenlaista . . .

— Oi! mutta ei se ole Maan päällä, pikku prinssi sanoi.

Kettu vaikutti hyvin uteliaalta:

— Jollain toisella tahdollako?

— Niin.

— Onko silläkin tähdellä metsästäjiä?

— Ei.

— Sehän on mielenkiintoista. Entä kanoja?

— Ei.

— Mikään ei ole täydellistä, kettu huokasi.

Mutta sitten se palasi asiaansa.

— Elämäni on yksitoikkoista. Metsästä kanoja, ja ihmiset metsästävät minua. Kaikki kanat ovat samanlaisia, kaikki ihmiset samoin. Ikävystyn vähitellen. Mutta jos sinä kesyttäisit minut, tulisi elämäni aurinkoiseksi. Oppisin tuntemaan askelten äänen, joka olisi erilainen kuin kaikki muut. Muut askeleet saavat minut ryömimään maan sisään. Sinun askeleesi kutsuisivat minua kuopastani kuten ihana soitto. Ja katso! Näetkö tuolla vehnäpellot? Minä en syö leipää. Vehnä on minulle tarpeetonta. Vehnäpellot ovat minulle aivan yhdentekeviä. Ja se on murheellista! Mutta sinulla on kullankeltaiset hiukset. Olisi ihanaa kun kesyttäisit minut! Vehnä, joka on kullankeltaista, muistuttaisi minua sinusta. Ja rakastaisin tuulen suhinaa vehnäpellossa Kettu vaikenä ja katseli kauan pikku prinssiä.

— Ole hyvä . . . kesytä minut! se sanoi.

— Kyllähän minä mielelläni, pikku prinssi vastasi, mutta minulla ei ole paljon aikaa.

XXI

C'est alors qu'apparut le renard.

-Bonjour, dit le renard.

-Bonjour, répondit poliment le petit prince, qui se tourna mais ne vit rien.

-Je suis là, dit la voix, sous le pommier.

-Qui es-tu? dit le petit prince. Tu es bien joli...

-Je suis un renard, dit le renard.

-Viens jouer avec moi, lui proposa le petit prince. Je suis tellement triste...

-Je ne puis pas jouer avec toi, dit le renard. Je ne suis pas apprivoisé

-Ah! Pardon, fit le petit prince.

Mais après réflexion, il ajouta :

-Qu'est-ce que signifie "apprivoiser"?

-Tu n'es pas d'ici, dit le renard, que cherches-tu?

-Je cherche les hommes, dit le petit prince. Qu'est-ce que signifie "apprivoiser"?

-Les hommes, dit le renard, ils ont des fusils et ils chassent. C'est bien gênant! Il élèvent aussi des poules. C'est leur seul intérêt. Tu cherches des poules?

-Non, dit le petit prince. Je cherche des amis. Qu'est-ce que signifie "apprivoiser"?

-C'est une chose trop oubliée, dit le renard. Ca signifie "Créer des liens..."

-Créer des liens?

-Bien sûr, dit le renard. Tu n'es encore pour moi qu'un petit garçon tout semblable à cent mille petits garçons. Et je n'ai pas besoin de toi. Et tu n'a pas besoin de moi non plus. Je ne suis pour toi qu'un renard semblable à cent mille renards. Mais, si tu m'apprivoises, nous aurons besoin l'un de l'autre. Tu seras pour moi unique au monde. Je serai pour toi unique au monde...

-Je commence à comprendre, dit le petit prince. Il y a une fleur... je crois qu'elle m'a apprivoisé...

-C'est possible, dit le renard. On voit sur la Terre toutes sortes de choses...

-Oh! ce n'est pas sur la Terre, dit le petit prince. Le renard parut très intrigué :

-Sur une autre planète ?

-Oui.

-Il y a des chasseurs sur cette planète-là ?

-Non.

-Ca, c'est intéressant! Et des poules ?

-Non.

-Rien n'est parfait, soupira le renard.

Mais le renard revint à son idée :

-Ma vie est monotone. Je chasse les poules, les hommes me chassent. Toutes les poules se ressemblent, et tous les hommes se ressemblent. Je m'ennuie donc un peu. Mais si tu m'apprivoises, ma vie sera comme ensoleillée. Je connaîtrai un bruit de pas qui sera différent de tous les autres. Les autres pas me font rentrer sous terre. Le tien m'appellera hors du terrier, comme une musique. Et puis regarde! Tu vois, là-bas, les champs de blé? Je ne mange pas de pain. Le blé pour moi est inutile. Les champs de blé ne me rappellent rien. Et ça, c'est triste! Mais tu a des cheveux couleur d'or. Alors ce sera merveilleux quand tu m'aura apprivoisé! Le blé, qui est doré, me fera souvenir de toi. Et j'aimerai le bruit du vent dans le blé...

Le renard se tut et regarda longtemps le petit prince :

-S'il te plaît... apprivoise-moi! dit-il.

-Je veux bien, répondit le petit prince, mais je n'ai pas beaucoup de temps. J'ai des amis à découvrir et beaucoup de choses à connaître.

-On ne connaît que les choses que l'on apprivoise, dit le renard. Les hommes n'ont plus le temps de rien connaître. Il achètent des choses toutes faites chez les marchands. Mais comme il n'existe point de marchands d'amis, les hommes n'ont plus d'amis. Si tu veux un ami, apprivoise-moi!

-Que faut-il faire? dit le petit prince.

XXI

Dyna pryd yr ymddangosodd y llwynog.
Dydd da, meddai'r llwynog.
Dydd da, atebodd y tywysog bach yn gwrtais, gan droi, ond heb weld dim.
Yma rwy i, meddai'r llais . . . o dan y goeden afalau.
Pwy wyt ti ?
holodd y tywysog bach.
Rwyt ti'n bert iawn.
Llwynog ydw i, meddai'r llwynog.
Dere i chwarae gyda fi, cynigiodd y tywysog bach.
Rwy i mor drist.
Alla i byth chware efo ti, meddai'r llwynog.
Dwyt ti ddim wedi gwneud cyfaill ohono i.
O !
mae'n ddrwg gen i, meddai'r tywysog bach.
Yna, ar ôl meddwl, ychwanegodd :
Beth mae gwneud cyfaill ohonot ti' yn ei feddwl ?
Nid un o'r lle hwn wyt ti, meddai'r llwynog.
Rwy i'n chwilio am ddyinion, meddai'r tywysog bach.
Beth mae gwneud cyfaill ohonot ti yn ei feddwl ?
Mae gynnau gan ddyinion, meddai'r llwynog, ac maen nhw'n hela. ---
Maen nhw hefyd yn magu ieir.
Dyna'u hunig ddiddordeb nhw.
Chwilio am ieir rwyt ti ?
Nage, meddai'r tywysog bach,
chwilio am gyfeillion.
Beth mae gwneud cyfaill ohonot ti yn ei feddwl ?
Rhywbeth sy wedi cael ei anghofio'n rhy aml, meddai'r llwynog.
Mae e'n golygu creu rhwymau . . .
Creu rhwymau ?
Dyna ti, meddai'r llwynog.
Dwyt ti'n ddim byd mwy i mi hyd yn hyn na bachgen bach, yn union yr un fath â chan mil o fechgyn bach eraill.
A dwyt ti ddim yn bwysig i mi.
A dwy innau ddim yn bwysig i tithau.
Dwy i'n ddim byd mwy i ti na llwynog yr un fath â chan mil o llwynogod eraill.
Ond petaet ti yn gwneud cyfaill ohono i, fe fydden ni'n bwysig i'n gilydd.
Fyddai neb tebyg i ti yn y byd i fi,
a fyddai neb tebyg i fi yn y byd i ti.
Rwy'n dechrau deall, meddai'r tywysog bach.
Mae yna flodyn bach . . . rwy'n credu ei fod e wedi gwneud cyfaill ohono i . . .
Mae hynny'n bosib, meddai'r llwynog.
Mae pob math o bethau i'w gweld ar y Ddaear.
O
nid ar y Ddaear mae hynny, meddai'r tywysog bach.
Edrychodd y llwynog yn chwilfrydig iawn.
Ar blaned arall ?
Ie.
Oes helwyr ar y blaned honno ?
Nac oes.
Mae hynny'n diddorol. Oes ieir yno ?

XXI

Qu'es alavetz que la vop apari.

– Adishatz, ce dishó la vop.

– Adishatz, ç'arresponò cortesament lo prinçòt, que s'arrevirè mes ne vedò pas

– Soi aqui, ce dishò la votz, devath lo pomèr...

– E qui ès ? ce dishò lo prinçòt. Qu'ès plan beròi.

– Que soi ua vop, ce dishó l'arrenard.

– Vienjogar dab jo, li perpausè lo prinçòt. Que soi tan triste...

– Ne poish pas jogar dab tu, ce dishó la vop. Amanida, ne'n soi pas.

– A ! perdona'm, ce hadó lo prinçòt.

Puish arron d'aver sonjat, que contunhè .

– Qó qué vóu diser « amanir » ?

– N'ès pas d'aci, ce hadó la vop, çò qué cercas ?

– Cerqui los ómis, ce dishó lo prinçòt. Çó qué significa « amanir » ?

– Los ómis, ce dishó la vop, qu'an fesilhs e que càçan. Qu'es hórt geinant !

Qu'eslhèvan tanben garias. Qu'es lor sol interés. Cercas garias ?

– Non, ce dishó lo prinçòt. Que cerqui amies. Çò qué significa « amanir » ?

– Qu'es ua causa tróp desbremhada, ce dishó la vop. Aquó vòu diser « crear ligams... »

– Crear ligams ?

– Solide, ce dishó la vop. Tu n'ès pas sonque un gojatòt entà jo tot parièr a cent mila gojatòts. N'èi pas daun de tu. E n'as pas tanpauc besonh de jo. Que soi tà tu sonque un arrenard esgau a cent mila arrenards. Mes tu, se m'amaneishes, qu'auram daun l'un de l'aute. Seràs entà jo unic au monde...

– Comenci de comprèner, ce dishó lo prinçòt. Qu'i a ua hlor.. crei que m'a amanit...

– Aquà's possible, ce dishó la vop. Véden sus Tèrra causas de tot òrdi..

– O ! Açò n'es pas sus Tèrra, ce dishó lo prinçòt.

La vop apari hòrt encuentada .

– Sus ua auta planeta ?

– Òc.

– Qu'i a caçaires, sus aquesta planeta aqui ?

– Non.

– Aquò's intéressant ! E garias ?

– Non.

– Tot n'es pas complit, ce planhè la vop.

Mes la vop tornè a la soa idèia :

– Mavita es anujosa. Caci las garias, los òmis me càçan. Totas las poras se sémban, e tots los òmis se sémban. M'anugi donc un chic. Mes, se m'amaneishes, la mia vita ne'n serà com assorelhada. Coneisherèi un brut de pas qui ne's semblarà pas a nat aute. Los autes pas me hèn entrar devath tèrra. Lo ton m'aperarà hòra deu jaç, tanben com ua musica. E puish espia ! Veis, lahòra, los camps de blat ? Ne mingi pas pan. Lo blat entà jo ne serveish pas end arren.

XXI

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΙΚΟΣΤΟ ΠΡΩΤΟ

Τότε ήταν που παρουσιάστηκε η αλεπού:

- Καλημέρα, είπε η αλεπού.
- Καλημέρα, απάντησε ευγενικά ο μικρός πρίγκιπας, που γύρισε προς το μέρος απ' όπου ακουγόταν η φωνή, μα δεν είδε τίποτε.
- Εδώ είμαι, είπε η φωνή, κάτω από τη μηλιά ...
- Ποια είσαι συ; είπε ο μικρός πρίγκιπας. Είσαι πολύ όμορφη ...
- Είμαι μια αλεπού, είπε η αλεπού.
- Έλα να παίξεις μαζί μου, της πρότεινε ο μικρός πρίγκιπας. Είμαι τόσο λυπημένος ...
- Δεν μπορώ να παίξω μαζί σου, είπε η αλεπού, δεν είμαι εξημερωμένη.
- Α! συγνώμη, έκανε ο μικρός πρίγκιπας. Μα, αφού σκέφτηκε λίγο, πρόσθεσε:
- Τι πάει να πει «εξημερωμένη»;
- Δεν θα είσαι από 'δω, είπε η αλεπού, τι ψάχνεις να βρεις;
- Ψάχνω να βρω τους ανθρώπους, είπε ο μικρός πρίγκιπας. Τι σημαίνει εξημερωμένη;
- Οι άνθρωποι, είπε η αλεπού, έχουν τουφέκια και κυνηγούν. Αυτό είναι πολύ ενοχλητικό. Ακόμη ανατρέφουν κότες. Είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει. Μήπως ψάχνεις για κότες;
- Όχι, είπε ο μικρός πρίγκιπας, ψάχνω για φίλους. Τι σημαίνει «εξημερώνω»;
- Είναι κάτι ξεχασμένο για τα καλά, τώρα πια, είπε η αλεπού. Αυτό σημαίνει «δημιουργώ δεσμούς».
- Δημιουργώ δεσμούς;
- Ναι, βέβαια, είπε η αλεπού. Για μένα εσύ δεν είσαι ακόμη παρά ένα αγοράκι όμοιο με εκατό χιλιάδες άλλα μικρά αγόρια. Και δεν έχω την ανάγκη σου. Κι εσύ το ίδιο δεν έχεις την ανάγκη μου. Για σένα, δεν είμαι παρά μια αλεπού όμοια με εκατό χιλιάδες άλλες αλεπούδες. Μα, αν εσύ με εξημερώσεις, θα 'χουμε ανάγκη ο ένας τον άλλο. Θα 'σαι για μένα μοναδικός στον κόσμο. Θα 'μαι για σένα μοναδική στον κόσμο...
- Αρχίζω να καταλαβαίνω, είπε ο μικρός πρίγκιπας. Υπάρχει ένα λουλούδι... νομίζω πως μ' έχει εξημερώσει...
- Καθόλου απίθανο, είπε η αλεπού. Πάνω στη Γη βλέπει κανείς κάθε λογής πράγματα ...
- Ω! Αυτό δεν έγινε στη Γη, είπε ο μικρός πρίγκιπας. Η αλεπού φάνηκε να ενδιαφέρεται πολύ.
- Σ' ένα άλλο πλανήτη;
- Ναι.
- Υπάρχουν κυνηγοί σε κείνο εκεί τον πλανήτη;
- Όχι.
- Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον! Και κότες;
- Όχι.
- Τίποτε δεν είναι τέλειο, αναστέναξε η αλεπού. Όμως, η αλεπού ξαναγύρισε στην ιδέα της:
- Η ζωή μου είναι μονότονη. Κυνηγώ κότες, οι άνθρωποι κυνηγούν εμένα. Όλες οι κότες μοιάζουν μεταξύ τους κι όλοι άνθρωποι μοιάζουν το ίδιο. Λοιπόν, κι εγώ κάπως βαριέμαι. Όμως, αν με εξημερώσεις, η ζωή μου θα μοιάζει σαν να την πλημμύρισε ο ήλιος. Θα γνωρίσω ένα θόρυβο από βήματα διαφορετικά απ' όλα τ' άλλα. Τα άλλα βήματα με κάνουν να καταχωνιάζομαι μέσα στη γη. Το δικό σου θα με φωνάζει να βγω έξω από την τρύπα μου, σαν να 'ναι μια μουσική. Κι ύστερα, κοίταξε! Βλέπεις εκεί κάτω τα σταροχώραφα; Εγώ δεν τρώω ψωμί. Για μένα, το σιτάρι δεν χρησιμεύει σε τίποτε. Κι αυτό είναι θλιβερό! Μα εσύ έχεις χρυσαφένια μαλλιά. Θα 'ναι υπέροχα όταν θα μ' έχεις εξημερώσει! Το στάρι που είναι χρυσαφένιο, εσένα θα μου θυμίζει. Και θ' αγαπάω το θόρυβο του ανέμου καθώς θα περνάει ανάμεσα από τα στάχυα του σταριού.
- Η αλεπού σώπασε και βάλθηκε να κοιτάζει το μικρό πρίγκιπα για πολλή ώρα.
- Σε παρακαλώ, εξημέρωσέ με, είπε!
- Πολύ το θέλω, απάντησε ο μικρός πρίγκιπας, μα δεν έχω καιρό. Έχω ν' ανακαλύψω φίλους και να γνωρίσω πολλά πράγματα.

Akkor jelent meg a róka.

- Jó napot! - mondta a róka.

- Jó napot! - felelte udvariasan a kis herceg. Megfordult, de nem látott senkit.

- Itt vagyok az almafa alatt - mondta a hang.

- Ki vagy? - kérdezte a kis herceg. - Csinosnak csinos vagy...

- Én vagyok a róka - mondta a róka.

- Gyere, játsszál velem - javasolta a kis herceg. - Olyan szomorú vagyok...

- Nem játszhatom veled - mondta a róka. - Nem vagyok megszelídítve.

- Ó, bocsánat! - mondta a kis herceg. Némi tünődés után azonban hozzátette: - Mit jelent az, hogy "megszelídíteni"?

- Te nem vagy idevalósi - mondta a róka. - Mit keresel?

- Az embereket keresem - mondta a kis herceg. - Mit jelent az, hogy "megszelídíteni"?

- Az embereknek - mondta a róka - puskájuk van, és vadásznak. Mondhatom, nagyon kellemetlen! Azonfölül tyúkot is tenyésztnek. Ez minden érdekességük. Tyúkokat keresel?

- Nem - mondta a kis herceg. - Barátokat keresek. Mit jelent az, hogy "megszelídíteni"?

- Olyasmi, amit nagyon is elfelejtettek - mondta a róka. - Azt jelenti: kapcsolatokat teremteni.

- Kapcsolatokat teremteni?

- Úgy bizony - mondta a róka. - Te pillanatnyilag nem vagy számomra más, mint egy ugyanolyan kisfiú, mint a többi száz- meg százezer. És szükségem sincs rád. Ahogyan neked sincs énrám. Számodra én is csak ugyanolyan róka vagyok, mint a többi száz- meg százezer. De ha megszelídítesz, szükségünk lesz egymásra. Egyetlen leszel számomra a világon. És én is egyetlen leszek a te számodra...

- Kezdem érteni - mondta a kis herceg. - Van egy virág... az, azt hiszem, megszelídített engem...

- Lehet - mondta a róka. - Annyi minden megesik a Földön...

- Ó, ez nem a Földön volt - mondta a kis herceg.

A róka egyszeriben csupa kíváncsiság lett.

- Egy másik bolygón?

- Igen.

- Vannak azon a bolygón vadászok?

- Nincsenek.

- Lám, ez érdekes. Hát tyúkok?

- Nincsenek.

- Semmi sem tökéletes - sóhajtott a róka. De aztán visszatért a gondolatára: - Nekem bizony egyhangú az életem. Én tyúkokra vadászom, az emberek meg énrám vadásznak. Egyik tyúk olyan, mint a másik; és egyik ember is olyan, mint a másik. Így aztán meglehetősen unatkozom. De ha megszelídítesz, megfényesednék tőle az életem. Lépések neszét hallanám, amely az összes többi lépés neszétől különböznék. A többi lépés arra készlet, hogy a föld alá bújjak. A tiéd, mint valami muzsika, előcsalna a lyukamból. Aztán nézd csak! Látod ott azt a búzatáblát? Én nem eszem kenyeret. Nincs a búzára semmi szükségem. Nekem egy búzatábláról nem jut eszembe semmi. Tudod, milyen szomorú ez? De neked olyan szép aranyhajad van. Ha megszelídítesz, milyen nagyszerű lenne! Akkor az aranyos búzáról rád gondolhatnék. És hogy szeretném a búzában a szél susogását...

A róka elhallgatott, és sokáig nézte a kis herceget.

- Légy szíves, szelídíts meg! - mondta.

- Kész örömet - mondta a kis herceg -, de nem nagyon érek rá. Barátokat kell találnom, és annyi mindent meg kell ismernem!

- Az ember csak azt ismeri meg igazán, amit megszelídít - mondta a róka. - Az emberek nem érnek rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél. De mivel barátkereskedők nem léteznek, az embereknek nincsenek is barátaik. Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem.

XXI

In quel momento apparve la volpe.

"Buon giorno", disse la volpe.

"Buon giorno", rispose gentilmente il piccolo principe, voltandosi: ma non vide nessuno.

"Sono qui", disse la voce, "sotto al melo..."

"Chi sei?" domando' il piccolo principe, "sei molto carino..."

"Sono una volpe", disse la volpe.

"Vieni a giocare con me", le propose il piccolo principe, sono cosi' triste..."

"Non posso giocare con te", disse la volpe, "non sono addomestica".

"Ah! scusa", fece il piccolo principe.

Ma dopo un momento di riflessione soggiunse:

"Che cosa vuol dire <addomesticare>?"

"Non sei di queste parti, tu", disse la volpe, "che cosa cerchi?"

"Cerco gli uomini", disse il piccolo principe.

"Che cosa vuol dire <addomesticare>?"

"Gli uomini" disse la volpe, "hanno dei fucili e cacciano. E' molto noioso! Allevano anche delle galline. E' il loro solo interesse. Tu cerchi delle galline?"

"No", disse il piccolo principe. "Cerco degli amici. Che cosa vuol dire "<addomesticare>?"

"E' una cosa da molto dimenticata. Vuol dire <creare dei legami>..."

"Creare dei legami?"

"Certo", disse la volpe. "Tu, fino ad ora, per me, non sei che un ragazzino uguale a centomila ragazzini. E non ho bisogno di te. E neppure tu hai bisogno di me. Io non sono per te che una volpe uguale a centomila volpi. Ma se tu mi addomestichi, noi avremo bisogno l'uno dell'altro. Tu sarai per me unico al mondo, e io sarò per te unica al mondo".

"Comincio a capire" disse il piccolo principe. "C'e' un fiore... credo che mi abbia addomesticato..."

"E' possibile", disse la volpe. "Capita di tutto sulla Terra..."

"Oh! non e' sulla Terra", disse il piccolo principe.

La volpe sembro' perplessa:

"Su un altro pianeta?"

"Si".

"Ci sono dei cacciatori su questo pianeta?"

"No".

"Questo mi interessa. E delle galline?"

"No".

"Non c'e' niente di perfetto", sospiro' la volpe. Ma la volpe ritorno' alla sua idea:

"La mia vita e' monotona. Io do la caccia alle galline, e gli uomini danno la caccia a me. Tutte le galline si assomigliano, e tutti gli uomini si assomigliano. E io mi annoio percio'. Ma se tu mi addomestichi, la mia vita sara' illuminata. Conoscero' un rumore di passi che sara' diverso da tutti gli altri. Gli altri passi mi fanno nascondere sotto terra. Il tuo, mi fara' uscire dalla tana, come una musica. E poi, guarda! Vedi, laggiu' in fondo, dei campi di grano? Io non mangio il pane e il grano, per me e' inutile. I campi di grano non mi ricordano nulla. E questo e' triste! Ma tu hai dei capelli color dell'oro. Allora sara' meraviglioso quando mi avrai addomesticato. Il grano, che e' dorato, mi fara' pensare a te. E amero' il rumore del vento nel grano..."

La volpe tacque e guardo' a lungo il piccolo principe:

"Per favore... addomesticami", disse.

"Volentieri", disse il piccolo principe, "ma non ho molto tempo, pero'. Ho da scoprire degli amici, e da conoscere molte cose".

"Non ci conoscono che le cose che si addomesticano", disse la volpe. "Gli uomini non hanno piu' tempo per conoscere nulla. Comprano dai mercanti le cose gia' fatte. Ma siccome non esistono mercanti di amici, gli uomini non hanno piu' amici. Se tu vuoi un amico addomesticami!"

"Che cosa bisogna fare?" domando' il piccolo principe.

XXI

すると、そこへキツネがあらわれました。

「こんにちは」と、キツネがいました。

「こんにちは」と、王子さまは、ていねいに答えてふりむきましたが、なんにも見えません。

「ここだよ。リンゴの木の下だよ……」と、声がありました。

「きみ、だれだい？ とてもきれいなふうしてるじゃないか……」と、王子さまがいました。

「おれ、キツネだよ」と、キツネがいました。

「ぼくと遊ばないかい？ ぼく、ほんとにかなしいんだから……」と、王子さまはキツネにいました。

「おれ、あんたと遊べないよ。飼いならされちゃいないんだから」と、キツネがいました。

「そうか、^{しつぱい}失敬したな」と、王子さまがいました。

でも、じっと考えたあとで、王子さまは、いいたしました。

「〈飼いならす〉って、それ、なんのことだい？」

「あんた、この人じゃないな。いったい、なにさがしてるのかい？」

XXI

Aquò's aquí qu'apareguèt lo rainal.

— Bon jorn, çò faguèt lo rainal.

— Bon jorn, çò respondèt tot plen brave lo princilhon que se virèt mas que vegèt pas res.

— Soi aquí, faguèt la votz, jol pomièr...

— Qual ès ? faguèt lo princilhon. Ès plan polit...

— Soi un rainal, çò faguèt lo rainal.

— Vèni t'amusar amb ieu, li propausèt lo princilhon. Soi tament trist...

— Me pòdi pas amusar amb tu, faguèt lo rainal, soi pas aprivatat.

— O ! perdona, faguèt lo princilhon.

Mas, un còp plan soscat, ajustèt:

— Qué vòl dire "aprivadar" ?

— Es pas d'aicí, faguèt lo rainal, que cèrcas ?

— Cèrqui los òmes, faguèt lo princilhon. Qué vòl dire "aprivadar" ?

— Los òmes, faguèt lo rainal, an de fusilhs e caçan. Es embestiant que jamai pus !
Fan tanben venir de polalha. Aquò's lor sol interès. Cèrcas de galinas ?

— Que non ! faguèt lo princilhon. Cèrqui d'amics. Qué vòl dire "aprivadar" ?

— Es una causa plan demembrada, faguèt lo rainal. Aquò vòl dire "fargar de ligams" ?

— Fargar de ligams ?

— Plan segur, faguèt lo rainal. Per ieu ès encara pas mai qu'un drollet del tot parièr a cent mila drollets. E ai pas besonh de tu. E as pas besonh de ieu tanpauc. Per tu soi pas mai qu'un rainal parièr a cent mila rainals. Mas se m'amanhagas, aurem de besonh un de Fautre. Per ieu seràs unic al mond... Per tu serai unic al mond...

— Comenci de comprene, faguèt lo princilhon. I a una flor... cresi que m'a aprivatat...

— Possible, faguèt lo rainal. Sus Tèrra òm vei tota mena de causas...

— O ! es pas sus Tèrra, faguèt lo princilhon.

Lo rainal, aquò lo semblava tafurar :

— Sus una altra planeta ?

—Òc!

— I a de caçaires sus aquela planeta ?

—Non.

— Aquò's quicòm ! E de galinas ?

—Non.

— I a pas res de perfhèch, sospirèt lo rainal.

Mas lo rainal i tornèt:

— La meu vida es tristoneta. Fau caça a las galinas, los òmes me fan caça. Las galinas, totes se semblan, e los òmes, totes se semblan. Alara m'embèstii un pauc. Mas, se m'aprivadavas, ma vida serià coma ensolelhada. Coneisserià un bruch de pas que serià diferent de totes los autres. Los autres passes me fan entutar. Lo teu me sonarà fòra de la tuta, coma una musica. Puèi, finta ! Veses, los bladals, alà ? Mangi pas de pan. Lo blat, per ieu, es pas util. Los bladals me rementan pas res. E aquò's trist ! Mas tu as la borra daurada. Alara aquò serà quicòm de meravilhós quand m'auràs aprivatat ! Lo blat qu'es daurat me farà remembrar de tu. E aimarai lo bruch del vent dins lo blat...

Lo rainal se calèt e agachèt un brave brieu lo princilhon:

— Se te plai... faguèt, aprivada-me !

— Vòli plan, respondèt lo princilhon, mas ai pas plan léser. Ai d'amics a descobrir e fòrça causas a conéisser.

— Om coneis pas que los èstres qu'òm adometgís, faguèt lo rainal. Los òmes an pas mai léser de conéisser res. O crompan tot tot prèst a cò dels mercants. Mas coma de mercants d'amics n'i a pas, los òmes an pas mai d'amics. Se vòls un amic, aprivada-me !

XXI

Tieši tad parādījās lapsa.

- Labdien, - viņa teica.

- Labdien, - pieklājīgi atbildēja mazais princis, lai gan neviena neredzēja.

- Es esmu šeit, - teica kāda balss zem ābeles.

- Kas tu esi? - vaicāja mazais princis. - Tu esi ļoti skaista...

- Es esmu lapsa, - lapsa atbildēja.

-Nāc parotaļājies ar mani, - uzaicināja mazais princis. - Man ir skumji...

- Es nevaru ar tevi rotaļāties, - teica lapsa. - Es neesmu pieradināta.

- Piedodiet, - sacīja mazais princis, bet brīdi padomājis, piebilda:

- Ko nozīmē "pieradināt"?

- Tu neesi šejienietis, - teica lapsa, - ko tu meklē?

- Es meklēju cilvēkus, - atteica mazais princis.

- Ko nozīmē "pieradināt"?

- Cilvēkus, - lapsa brīnījās, - viņiem taču ir šautenes, un viņi medī. Tas ir ļoti nepatīkami! Un vēl viņi audzē vistas. Tas ir vienīgais labums. Vai tu meklē vistas?

- Nē, - atteica mazais princis. - Es meklēju draugus. Ko nozīmē "pieradināt"?

- Tas ir pārāk aizmirsts jēdziens, - atbildēja lapsa. -Tas nozīmē "nodibināt ciešas saites"...

- Nodibināt ciešas saites?

- Protams, - sacīja lapsa. - Pagaidām tu manās acīs esi tikai mazs zēns, kas līdzīgs simt tūkstošiem citu. Un tu man neesi vajadzīgs. Bet arī es tev neesmu vajadzīga. Tev es esmu tikai lapsa, kas līdzinās simt tūkstošiem citu lapsu. Bet, ja tu mani pieradināsi, mēs būsim vieni otram vajadzīgi. Tu būsi man vienīgais visā pasaule. Es būšu tev vienīgā visā pasaulē.

- Es sāku saprast, - teica mazais princis. - Ir kāda puķe ... man šķiet, ka viņa mani pieradinājusi...

- Tas ir iespējams, - atbildēja lapsa. - Uz Zemes viss iespējams...

- Nē, tas nebija uz Zemes, - iebilda mazais princis. Lapsa likās ļoti ieinteresēta:

- Uz kādas citas planētas?

-Jā.

- Vai uz tās planētas ir arī mednieki?

-Nē.

- Tas ir interesanti. Un vistas?

-Nē.

- Nekas pasaulē nav pilnīgs, - nopūtās lapsa. Bet tad viņa atgriezās pie aizsāktās domas:

- Mana dzīve ir ļoti vienmuļa. Es medīju vistas, cilvēki medī mani. Visas vistas līdzinās cita citai, un visi cilvēki līdzinās cits citam. Tad nu es mazliet garlaikojos. Bet, ja tu mani pieradināsi, mana dzīve kļūs saules pilna. Es pazīšu soļu troksni, kas atšķirsies no visiem citiem.

Pārējie soļi liks man noslēpties zemē, tavējie - kā mūzika aicinās mani ārā no alas. Un tad vēl - skaties! Vai tu redzi tur to kviešu lauku? Es neēdu maizi. Labība man nav vajadzīga. Labības lauks man neko neatgādina. Un tas ir ļoti skumji! Bet tev ir mati zelta krāsā. Tas būs brīnišķīgi, kad tu būsi mani pieradinājis! Kvieši, kas arī ir zeltaini, man atgādinaš tevi, un es iemīlēšu vējā šalcošo druvu ...

Lapsa apklusa un ilgi raudzījās uz mazo princi.

- Lūdzu ... pieradini mani! - viņa teica.

- Labprāt, - atbildēja mazais princis, - bet man nav daudz laika. Man jāatrod draugi un jāiepazīstas ar daudz ko citu.

- Mēs pazīstam tikai to, ko pieradinām, - sacīja lapsa. - Cilvēkiem vairs nav laika neko iepazīt. Viņi nopērk pie tirgotāja jau visu gatavu. Bet, tā kā nav tirgotāju, kas pārdotu draugus, tad cilvēkiem vairs nav draugu. Ja tu vēlies draugu, pieradini mani!

- Kas tad jādara? -jautāja mazais princis.

- Jābūt ļoti pacietīgam, - atbildēja lapsa. - Vispirms tu apsēdīsies zāle - tā patālāk no manis.

XXI

Tada pasirodė lapė.

- Laba diena,- tarė lapė.
- Laba diena,- mandagiai atsiliepė mažasis princas, bet atsisukęs niekonepastebėjo.
- Aš čia,- pasigirdo balsas,- po obelimi...
- Kas tu tokia?- paklausė mažasis princas.- Tu labai daili...
- Aš esu lapė,- tarė lapė.
- Eik šen, pažaisime,- pasiūlė mažasis princas.- Man labai liūdna...
- Aš negaliu su tavimžaisti,- tarė lapė.- Aš neprijaukinta.
- A, atsiprašau,- tarė mažasis princas.

Bet pagalvojęs pridūrė:

- O kas yra "prijaukinti"?
- Tu neiš čia,- tarė lapė.- Ko tu ieškai?
- Aš ieškau žmonių,- tarė mažasis princas.- Kas yra "prijaukinti"?
- Žmonės,- tarė lapė,- turi šautuvus ir medžioja. Tai gerokai varžo! Be to, jie laikovištas. Jomis jie ir tesirūpina. Tu ieškai vištų?
- Ne, tarė mažasis princas.- Aš ieškau draugų. Kas yra "prijaukinti"?
- Tai jau seniai užmiršta sąvoka,- tarė lapė.- Tai reiškia "užmegsti ryšius..."
- Užmegsti ryšius?
- Žinoma,- tarė lapė.- Tu mandar esi berniukas, panašus į šimtą tūkstančių kitų berniukų. Ir tu mannereikalingas. Ir aš tau nereikalinga. Aš tau esu lapė, panaši į šimtą tūkstančių lapių. Bet jei tu maneprijaukinsi, mudubūsimevienaskitamreikalingi. Tu mantada būsi vienintelis pasaulyje. Aš tau būsiu vienintelė pasaulyje.
- Pradedu suprasti,- tarė mažasis princas.- Yra vienatokia gėlė... Man rodos, kad ji mane prisijaukino...
- Galbūt,- tarė lapė.- Žemėje būna visokiasių dalykų...
- O, tai visai ne Žemėje,- tarė mažasis princas.

Lapė atrodė labai susidomėjusi.

- Kitoje planetoje?
- Taip.
- Ar toje planetojeyra medžiotųjų?
- Ne.
- Tai įdomu! O vištų?
- Ne.
- Niekad nebūna viskas kaip reikia,- atsidusolapė.

Tačiau ji grįžo prie savominties.

- Mano gyvenimaslabai neįvairus. Aš medžioju vištas, o žmonės medžiojamine. Visos vištos tarp savęs panašios, ir visi žmonės tarp savęs panašūs. Taigi mantruputi nuobodu. Bet jei tu mane prisijaukinsi, manogvenimasnušvis lyg saulė. Aš pažinsiu tokį žingsnių garsą, kuris skirsis nuo visų kitų. Kiti žingsniai maneverčia lįsti į žemę. Tavožingsniai maneišvadins lauk iš urvo kaip muzika. O beto, žiūrėk! Matai, ten - javų laukas? Duonos aš nevalgau. Iš javų manjokios naudos. Javų laukai maniekoneprimena. Ir tai liūdna! Bet tavoplaukai yra aukso spalvos. Taigi kaip bus puiku, kai tu maneprijaukinsi! Aukso spalvosjavai manpriminstave. Ir manbus malonuklausytis vėjo šiurenimojavuose...

Lapė nutilo ir, ilgai žiūrėjusi į mažąjį prinčą, tarė:

- Prašau... prisijaukink mane!

- Labai norėčiau,- atsakė mažasis princas,- bet kad neturiu daug laiko. Reikia susirasti draugų ir susipažinti su daug visokių dalykų.

XXI

Fegġ volpi.
L-ghodwa t-tajba, qal il-volpi.
L-ghodwa t-tajba, wieġbu
bil-pulit il-Prinċep iż-Żgħir li dar lura, imma ma ra xejn.
Hawn jien, qal il-lehen, taħt is-sigra tat-tuffieħ.
Int min int ?
staqsieh il-Prinċep iż-Żgħir.
Kemm int sabiħ . . .
Jien volpi, wieġbu l-volpi.
Ejja ilgħab miegħi, issuggerielu l-Prinċep iż-Żgħir.
Inħossni mdejjaq ħafna . . .
Jien ma nistax nilgħab miegħek, qallu l-volpi.
Jien minix mans.
Ah !
Skuzani, skuża ruħu l-Prinċep iż-Żgħir.
Imma wara li tħasseb ftit, żied igħid :
Mans xi tfisser ?
Int m'intix minn hawn, qal il-volpi, x'qed tfittex ?
Qed infittex il-bnedmin, wieġbu l-Prinċep iż-Żgħir.
Mans xi tfisser ?
Il-bnedmin, kompli l-volpi, għandhom ix-xkubetti u jikkaċċaw.
M'hix ħaġa sabiħa dik !
Irabbu wkoll it-tigieġ.
Dak biss hu l-interess tagħhom.
Int qed tfittex it-tigieġ ?
Le, wieġeb il-Prinċep.
Jien ħbieb qed infittex.
Mans xi tfisser ?
Hija ħaġa li ntesiet, beda jfisser il-volpi.
Tfisser toħloq il-ħoloq . . .
Toħloq il-ħoloq ?
Iva, qal il-volpi.
Għaliya int m'intix ħlief naqra ta' tfajjel li kollok kemm int tixbah lil mitt elf tifel ċkejke.
U jien m'għandix bżonnok.
U lanqas int m'għandek bżonni.
Għalik jien m'iniex ħlief volpi li nixxiebah
ma' mitt elf volpi.
Imma, jekk int timmansani, aħna jkollna bżonn xulxin.
Għaliya int tkun uniku fid-dinja,
u jien għalik inkun uniku fid-dinja . . .
Qed nibda nifhem, qal il-Prinċep iż-Żgħir.
Hemm warda . . . naħseb li jien immansajtha.
Jista' jkun, qal il-volpi.
Fid-Dinja tiltaqa'
ma' kollox . . .
Oh !
M'hux fid-Dinja, qal il-Prinċep iż-Żgħir.
Il-volpi deher imħasseb wisq.
Fuq pjaneta oħra ?
Iva.
Hemm kaċċaturi fuq il-pjaneta li qed issemmi ?
Le.

XXI

Da dukket reven opp.

- Goddag, sa reven.
- Goddag, svarte den lille prinsen høflig og snudde seg, men han så ingenting.
- Jeg er her - under epletreet, sa stemmen.
- Hvem er du? sa den lille prinsen. Du ser så søt ut.
- Jeg er en rev, sa reven.
- Vil du ikke leke med meg? spurte den lille prinsen. Jeg er så lei meg.
- Jeg kan ikke leke med deg, sa reven. Jeg er ikke blitt gjort tam.
- Å, unnskyld, sa den lille prinsen.

Men da han hadde tenkt seg litt om, la han til:

- Hva betyr det "å bli gjort tam"?
- Du er nok ikke herfra, sa reven. Hva leter du etter?
- Jeg leter etter mennesker, svarte prinsen. Men hva betyr det "å bli gjort tam"?
- Menneskene har børser, sa reven. De går på jakt. Det er svært sjenerende. De holder høns også. Det er det eneste interessante ved dem. Leter du etter høns?
- Nei, sa den lille prinsen. Hva betyr det "å bli gjort tam"?
- Det er noe som er gått altfor meget i glemmeboken. Det betyr "knytte bånd".
- Knytte bånd?
- Akkurat, sa reven. Ennå er ikke du noe annet for meg enn en liten gutt som ligner hundre tusen andre guttunger. Og for deg er jeg bare en rev som ligner hundre tusen andre rever. Men hvis du gjør meg tam så får vi bruk for hverandre. Du vil bli den eneste i verden for meg og jeg vil bli den eneste i verden for deg...
- Jeg begynner å forstå, sa den lille prinsen. Det er en blomst... jeg tror den har gjort meg tam...
- Det kan tenkes, sa reven. Man kan komme ut for litt av hvert på Jorden...
- Å nei - det er ikke på Jorden, sa den lille prinsen.

Reven ble åpenbart nysgjerrig.

- På en annen planet?
- Ja.
- Fantes der jegere på den planeten?
- Nei.
- Det var virkelig interessant! Og høns?
- Nei.
- Ingenting er fullkomment, sukket reven.

Men så fortsatte den sin tankegang fra før:

- Mitt liv er så ensformig. Jeg går på jakt etter hønsene, og menneskene går på jakt etter meg. Alle høns ligner hverandre, og alle mennesker ligner hverandre. Og derfor kjeder jeg meg litt. Men hvis du ville gjøre meg tam, kunne jeg få litt solskinn i mitt liv. Jeg ville kjenne igjen lyden av skritt som er helt annerledes enn alle andre. Andre skritt ville få meg til å gjemme meg under jorden, men dine skritt ville høres som musikk og lokke meg opp fra hiet mitt igjen. Se deg om litt! Kan du se åkrene der nede? Jeg spiser ikke brød. Åkrene er helt unyttige for meg. Og det er så trist! Men ditt hår skinner som gull. Og derfor ville det være så deilig hvis du kunne gjøre meg tam. For så ville kornet få meg til å tenke på deg, fordi det er så gyllent. Og da ville jeg komme til å elske vinden som suser gjennom kornet...

Reven stoppet og stirret lenge på den lille prinsen:

- Å vær så snill... gjør meg tam! sa den.
- Jeg skulle gjerne gjort det, sa den lille prinsen, men jeg har så dårlig tid. Jeg skal finne meg venner og det er så mange ting jeg skal bli kjent med.

Man blir bare kjent med det som man gjør tamt, sa reven. Menneskene har ikke tid til å bli kjent med noen ting lenger. De kjøper alt ferdig i butikkene. Men det finnes ikke butikker som selger venner. Menneskene har ikke venner mer. Gjør meg tam hvis du har lyst på en venn!

XXI

Wtedy pojawił się lis.

- Dzień dobry - powiedział lis.
- Dzień dobry - odpowiedział grzecznie Mały Książę i obejrzał się, ale nic nie dostrzegł.
- Jestem tutaj - postyszał głos - pod jabłonią!
- Ktoś ty? - spytał Mały Książę. - Jesteś bardzo ładny...
- Jestem lisem - odpowiedział lis.
- Chodź pobawić się ze mną - zaproponował Mały Książę. - Jestem taki smutny...
- Nie mogę bawić się z tobą - odparł lis. - Nie jestem oswojony.
- Ach, przepraszam - powiedział Mały Książę. Lecz po namyśle dorzucił: - Co znaczy "oswojony"?
- Nie jesteś tutejszy - powiedział lis. - Czego szukasz?
- Szukam ludzi - odpowiedział Mały Książę. - Co znaczy "oswojony"?
- Ludzie mają strzelby i polują - powiedział lis. - To bardzo kłopotliwe. Hodują także kury, i to jest interesujące. Poszukujesz kur?
- Nie - odrzekł Mały Książę. - Szukam przyjaciół. Co znaczy "oswoić"?
- Jest to pojęcie zupełnie zapomniane - powiedział lis. - "Oswoić" znaczy "stworzyć więzy".
- Stworzyć więzy?
- Oczywiście - powiedział lis. - Teraz jesteś dla mnie tylko małym chłopcem, podobnym do stu tysięcy małych chłopców. Nie potrzebuję ciebie. I ty mnie nie potrzebujesz. Jestem dla ciebie tylko lisem, podobnym do stu tysięcy innych lisów. Lecz jeżeli mnie oswoisz, będziemy się nawzajem potrzebować. Będziesz dla mnie jedyny na świecie. I ja będę dla ciebie jedyny na świecie.
- Zaczynam rozumieć - powiedział Mały Książę. - Jest jedna róża... zdaje mi się, że ona mnie oswoiła...
- To możliwe - odrzekł lis. - Na Ziemi zdarzają się różne rzeczy...
- Och, to nie zdarzyło się na Ziemi - powiedział Mały Książę.

Lis zaciekawił się:

- Na innej planecie?
- Tak.
- A czy na tej planecie są myśliwi?
- Nie.
- To wspaniałe! A kury?
- Nie.
- Nie ma rzeczy doskonałych - westchnął lis i zaraz powrócił do swej myśli: - Życie jest jednostajne. Ja poluję na kury, ludzie polują na mnie. Wszystkie kury są do siebie podobne i wszyscy ludzie są do siebie podobni. To mnie trochę nudzi. Lecz jeśli byś mnie oswoił, moje życie nabrałoby blasku. Z daleka będę rozpoznawał twoje kroki - tak różne od innych. Na dźwięk cudzych kroków chowam się pod ziemię. Twoje kroki wywabią mnie z jamy jak dźwięki muzyki. Spójrz! Widzisz tam łany zboża? Nie jem chleba. Dla mnie zboże jest nieużyteczne. Łany zboża nic mi nie mówią. To smutne! Lecz ty masz złociste włosy. Jeśli mnie oswoisz, to będzie cudownie. Zboże, które jest złociste, będzie mi przypominało ciebie. I będę kochać szum wiatru w zbożu...

Lis zamilkł i długo przypatrywał się Małemu Księciu.

- Proszę cię... oswój mnie - powiedział.
- Bardzo chętnie - odpowiedział Mały Książę - lecz nie mam dużo czasu. Muszę znaleźć przyjaciół i nauczyć się wielu rzeczy.
- Poznaje się tylko to, co się oswoi - powiedział lis. - Ludzie mają zbyt mało czasu, aby cokolwiek poznać. Kupują w sklepach rzeczy gotowe. A ponieważ nie ma magazynów z przyjaciółmi, więc ludzie nie mają przyjaciół. Jeśli chcesz mieć przyjaciela, oswój mnie!
- A jak się to robi? - spytał Mały Książę.
- Trzeba być bardzo cierpliwym. Na początku siądziesz w pewnej odległości ode mnie, ot tak, na trawie. Będę spoglądać na ciebie kątem oka, a ty nic nie powiesz. Mowa jest źródłem nieporozumień. Lecz każdego dnia będziesz mógł siadać trochę bliżej...

XXI

Es aqui que pareiguè lou reinard :

- Bon jour, faguè lou reinard.
- - Bon jour, respoudeguè em'amenanço lou pichot pronce que se revirè, mai veguè rèn.
- Siéu aqui, diguè la voues, souto lou poumié.
- -Quau siés ? diguè lou pichot prince ? Siés bèn galant...
- -Siéu un reinard, diguè lou reinard.
- Vène jouga 'mé tu, diguè lou reinard, siéu pas aprivada.
- Ah ! perdoun, faguè lou pichot prince.

Mai, aguènt perpenssa, apoudeguè :

- Dequé vòu dire " aprivada " ?
- Siés pas d'eici, diguè lou reinard, de que cerques ?
- Cerque lis ome, diguè lou pichot prince. Dequé vòu dire " aprivada " ?
- Lis ome, diguè lou reinard, an de fusiéu e casson. Es proun geinant ! Fantambèn de galino. Es soun sulet avantage. Siés en bousco de galino ?
- Noun, diguè lou pichot pronce, siéu en bousco d'ami. Dequé vòu dire " aprivada " ?
- Es uno causo que l'oublidan trop, faguè lou reinard, acò es pèr dire " crea de liame ".
- Crea deliame ?
- Ato, diguè lou reinard. Siès encaro pèr iéu qu'un pichot drole tout parié à cènt milo drole. E de tu, n'ai pas de besoun e tu as nimai ges de besoun de iéu. Siéu pèr tu qu'un reinard tout parié à cènt milo reinard. Mai, se m'aprivades, auren besoun l'un de l'autre. Saras pèr iéu unique au monde. Sarai pèr tu unique au mounde...
- Coumençe de capita, diguè lou pichot pronce. I'a uno flour que crese que m'a aprivada.
- Tant se pòu, diguè lou reinard. Se vèi sur la Terro, tànti meno de causo.
- Oh ! Es pas sus la Terro, diguè lou pichot prince.

Lou reinard semblè tout entriga :

- Sus uno outro planeto ?
- O
- I'a de casaire sus aquesto planeto ?
- Noun.
- Acò es interessant ! E de galino ?
- Noun.
- Rèn es perfèt, soupirè lou reinard.

Pamens lou reinard revenguè à soun item :

- Ma vido es mounoutouno. Iéu casse galino e lis ome me casson iéu. Tóuti li galino se sèmbлон e tóuti lis ome se sèmbлон. Adounc me vèn un pau lou làngui. Mai se m'aprivades tu, ma vido vendra souleiouso. Couneissirai un brut de pas que n'i'aura ges de parié. Lis àutri pas me fan rintra souto terro. Lou tiéu me sounara en deforo dóu trau, parié uno musico. Pièi, regardo ! Veses aperalin li terro de blad ? Iéu mange ges de pan. Pèr iéu lou blad sèr de rèn. Li terro de blad noun me rapellon rèn. Es acò qu'es triste. Mai toun péu es coulour d'or. Alor quoro m'aouras aprivada, sara meravihous ! Lou blad, qu'es daura, me sara souvenènço de tu. Alor amarai lou brut dou vènt dins li blad...

Lou reinard se teisë e regardè loungamen lou pichot prince :

- Te pregue... de m'aprivada, venguè pièi !

XXI

Atunci apăru vulpea.

- Bună ziua, zise vulpea.
- Bună ziua, răspunse politicos micul prinț, care se întoarse, dar nu văzu nimic.
- Sunt aici, zise vocea, sub pom, sub măr.
- Cine ești tu? zise micul prinț. Ești foarte drăguță...
- Sunt o vulpe, zise vulpea.
- Vino să te joci cu mine, îi propuse micul prinț. Sunt așa de trist...
- Nu pot să mă joc cu tine, zise vulpea. Nu sunt domesticită.
- Ah! Pardon, zise micul prinț.

Dar după ce se gândi, adăugă:

- Ce înseamnă "domesticit"?
  - Tu nu ești de pe aici, spuse vulpea, ce cauți tu?
  - Caut oamenii, spuse micul prinț. Ce înseamnă "a domestici"?
  - Oamenii, spuse vulpea, au puști și vânează. E foarte neplăcut. Dar cresc și pui de găină. Țăsta e singurul lor interes. Tu cauți pui?
  - Nu, spuse micul prinț. Eu caut prieteni. Ce înseamnă "a domestici"?
  - E un lucru uitat de mult, spuse vulpea. Înseamnă "a crea legături..."
  - A crea legături?
  - Bineînțeles, spuse vulpea. Tu nu ești deocamdată pentru mine decât un băiețel care se aseamănă perfect cu oricare altul dintr-o sută de mii de băieței. Și eu nu am nevoie de tine. Și nici tu nu ai nevoie de mine. Eu nu sunt pentru tine decât o vulpe ca o sută de mii altele. Dar dacă tu mă domesticești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi pentru mine unic în lume. Eu voi fi pentru tine unică pe lume...
  - Încep să înțeleg, zise micul prinț. Este o floare... cred că ea m-a domesticit.
  - E posibil, spuse vulpea. Pe Pământ se întâmplă tot felul de lucruri...
  - Oh! Asta nu e pe Pământ, spuse Micul prinț. Vulpea păru foarte intrigată:
  - Pe o altă planetă?
  - Da.
  - Există vânători pe planeta aceea?
  - Nu.
  - Sună interesant. Dar pui?
  - Nu.
  - Nimic nu este perfect, suspină vulpea. Dar reveni la ideea sa:
  - Viata mea e monotonă. Eu vânez pui, oamenii mă vânează pe mine. Toți puii se aseamănă și toți oamenii sunt la fel. Deci mă cam plictisesc. Dar dacă tu mă domesticești, viața mea va fi cu totul alta, luminoasă. Aș cunoaște un zgomot de pas care va fi diferit de celelalte. Ceilalți pași mă fac să intru sub pământ. Al tău mă va chema afară, ca o muzică. Și încă ceva! Privește, vezi acolo câmpurile cu grâu? Eu nu mănânc pâine. Grâul este inutil pentru mine. Câmpurile de grâu nu înseamnă nimic pentru mine. Și asta e trist! Dar tu ai părul blond, aurit. Atunci când tu mă vei fi domesticit va fi minunat. Grâul, care este auriu, îmi va aminti de tine. Și îmi va plăcea zgomotul vântului prin grâu...
- Vulpea tăcu și îl privi îndelung pe micul prinț:
- Te rog... domesticește-mă! spuse ea.
  - Aș vrea mult, răspunse micul prinț, dar nu am prea mult timp. Am de găsit prieteni și multe lucruri de cunoscut.
  - Nu cunoști decât lucrurile pe care le domesticești, spuse vulpea. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Ei cumpără de la negustori lucruri făcute de-a gata. Dar cum nu există negustori care să vândă prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei un prieten, domesticește-mă.
  - Ce trebuie făcut? spuse micul prinț.

XXI

Вот тут-то и появился Лис.

- Здравствуй, - сказал он.

- Здравствуй, - вежливо ответил Маленький принц и оглянулся, но никого не увидел.

- Я здесь, - послышался голос. - Под яблоней...

- Кто ты? - спросил Маленький принц. - Какой ты красивый!

- Я - Лис, - сказал Лис.

- Поиграй со мной, - попросил Маленький принц. - Мне так грустно...

- Не могу я с тобой играть, - сказал Лис. - Я не приручен.

- Ах, извини, - сказал Маленький принц.

Но, подумав, спросил:

- А как это - приручить?

- Ты не здешний, - заметил Лис. - Что ты здесь ищешь?

- Людей ищу, - сказал Маленький принц. - А как это - приручить?

- У людей есть ружья, и они ходят на охоту. Это очень неудобно! И еще они разводят кур. Только этим они и хороши. Ты ищешь кур?

- Нет, - сказал Маленький принц. - Я ищу друзей. А как это - приручить?

- Это давно забытое понятие, - объяснил Лис. - Оно означает: создать узы.

- Узы?

- Вот именно, - сказал Лис. - Ты для меня пока всего лишь маленький мальчик, точно такой же, как сто тысяч других мальчиков. И ты мне не нужен. И я тебе тоже не нужен. Я для тебя всего только лисица, точно такая же, как сто тысяч других лисиц. Но если ты меня приручишь, мы станем нужны друг другу. Ты будешь для меня единственным в целом свете.

И я буду для тебя один в целом свете...

- Я начинаю понимать, - сказал Маленький принц. - Была одна роза... наверно, она меня приручила...

- Очень возможно, - согласился Лис. - На Земле чего только не бывает.

- Это было не на Земле, - сказал Маленький принц.

Лис очень удивился:

- На другой планете?

- Да.

- А на той планете есть охотники?

- Нет.

- Как интересно! А куры есть?

- Нет.

- Нет в мире совершенства! - вздохнул Лис.

Но потом он вновь заговорил о том же:

- Скучная у меня жизнь. Я охочусь за курами, а люди охотятся за мною. Все куры одинаковы, и люди все одинаковы. И живется мне скучновато. Но если ты меня приручишь, моя жизнь словно солнцем озарится. Твои шаги я стану различать среди тысяч других. Заслышав людские шаги, я всегда убегаю и прячусь. Но твоя походка позовет меня, точно музыка, и я выйду из своего убежища. И потом - смотри! Видишь, вон там, в полях, зреет пшеница? Я не ем хлеба. Колосья мне не нужны. Пшеничные поля ни о чем мне не говорят. И это грустно! Но у тебя золотые волосы. И как чудесно будет, когда ты меня приручишь! Золотая пшеница станет напоминать мне тебя. И я полюблю шелест колосьев на ветру...

Лис замолчал и долго смотрел на Маленького принца. Потом сказал:

- Пожалуйста... приручи меня!

- Я бы рад, - отвечал Маленький принц, - но у меня так мало времени. Мне еще надо найти друзей и узнать разные вещи.

- Узнать можно только те вещи, которые приручишь, - сказал Лис. -

У людей уже не хватает времени что-либо узнавать. Они покупают вещи готовыми в магазинах. Но ведь нет таких магазинов, где торговали бы друзьями, и потому люди больше не имеют друзей. Если хочешь, чтобы у тебя был друг, приручи меня!

- А что для этого надо делать? - спросил Маленький принц.

- Надо запастись терпением, - ответил Лис. - Сперва сядь вон там, поодаль, на траву - вот так. Я буду на тебя искоса поглядывать, а ты молчи. Слова только мешают понимать друг друга. Но с каждым днем садись немножко ближе...

Назавтра Маленький принц вновь пришел на то же место.

- Лучше приходи всегда в один и тот же час, - попросил Лис. - Вот, например, если ты будешь приходить в четыре часа, я уже с трех часов почувствую себя счастливым. И чем ближе к назначенному часу, тем счастливее. В четыре часа я уже начну волноваться и тревожиться. Я узнаю цену счастью! А если ты приходишь всякий раз в другое время, я не знаю, к какому часу готовить свое сердце... Нужно соблюдать обряды.

- А что такое обряды? - спросил Маленький принц.

- Это тоже нечто давно забытое, - объяснил Лис. -

XXI

- Dalle bás prinssaš oinmii rieban.
— Buorre beaivi rávkkai rieban.
— Ibmel atti, vástidii bas prinssaš já jorggihii geahččat, muhto ii oaidnan šat geange.
— Mun lean dáppe, gullui jietna eppelmuora vuolde.
— Giibat don leat? jearai bas prinssaš. — Don leat hui čáppa...
— Mun lean rieban, dat dajai.
— Boade duhkoraddat muinna, bas prinssaš dáhtui. — Mun lean nu morrašis...
— In mun sáhte duinna duhkoraddat. Giige ii leat lodjudan mu, čilgii rieban.
— Já, atte ándagassii, rávkkai bas prinssaš.
Muhto, go son leai veba áiggi smiehttan, de son jearai lasi:
— Maid oaiwilda »lodjudan»?
— Don it ása dáppe, vástidii rieban. Maid don ozat?
— Mun ozan olbrnuid, muhto maid oaiwilda »lodjudan»?
— Olbrnuin leat bissut, rieban čilgii, já sii bivdet meahcealliid. Dat lea hui váivi. Sis leat maid vuoncat. Die leage sin áidna buorre bealle. Ozatgo don vuoncaid?
— In, vástidii bas prinssaš. — Mun ozan ustibiid, muhto maid oaiwilda »lodjudan»?
— Dan leat olbrnot juo measta vajaldahttan, dajai rieban.
Lod Judit lea seamma go »čatnat oktavuodaid»...
— čatnat oktavuodaid?
— Nu fal, dajai rieban. — Dál don it leat munnje go áibbas seammalágan unna gánddaš go čuohteduhat eara unna gánddaža. Mun in dárbbáš du eanet go donge mu. Mun in leat dutnje eara go rieban, seammalágan go čuohteduhat eara. Muhto juos don lodjudivččet mu, de moai dárbbášivččiime goappat guimmiideame. Dalle dus šattašii munnje áidna máiimmes já mus dutnje áidna máiimmes...
— Ádden, dajai bas prinssaš. Muhtin rássi... mu mielas orru, ahte dat lea lodjudan mu...
— Sáhtta leat, dajai rieban. — Eatnan alde geawa nu mágggaláhkai.
— Hei, muhto dat ii leatge Eatnan alde, fuopmašahtii bas prinssaš hoahpus.
Riebana sáhkkiivuodat buollajedje:
— Man nu násttis, nugo?
— Na.
— Leatgo doppege meahcebidit?
— Eai.
— Diethan leai hearvai. Nabai vuoncat?
— Eai.
— Na mihkkige ii leat ollasit buorre, šuoahkihii rieban. Já ohpit dat čillegodii:
— Mus lea oktageardanis eallin. Bivddan vuoncaid já olbrnot bivdet mu. Buot vuoncat leat seammaláganat, seamma go buot olbrnotge. Mun dolkkan já láitastuvan. Muhto juos don lodjudivččet mu, livččet dego beaiwadat mu eallimii. Oahpašin earuhit lávkkiiid jiena, mii livččii earalágan go buot earat. Earaid lávkkiiid dihte mun ruohtastan báhtui já čágan eatnan vuollai. Du lávkkiiid dihte mun čágašin eret eatnan vuolde, dego gulašin čábbasamosit čuojaheamen. Geahčas mat oainnatgo duoid gordnebealdduid? Mun in bóra láibbi, gordni lea munnje dárbbášmeahttan. Bealddut eai mearkaš munnje maidige. Já dat lea moraš ášši! Muhto dus leat gollefískes vuovttat, gal juo livččii suohtas, juos don lodjudivččet mu! Gollefískes gortnis muittašin du já bieggášuwama gordnebealddus, mun ráhkisti vičen...

XXI

Talle uccâ prinsâš oinij riämnjá.

- Pyeri peivi, eedâi riemnjis.

- Pyeri peivi, västidij uccâ priinsâš já jorgettij keččád, mutâ ij uámám innig kiämmán.

- Mun lam tääbbin, kullui jienâ oomeenmuorá vyelni.

- Kiigis tun lah? kojâdij uccâ priinsâš. - Tun lah uáli muččád...

- Mun lam riemnjis, eedâi riemnjis.

- Puádi sierâdid muin, uccâ priinsâš táatui. - Mun lam nuvvt murrâšist...

- Jiem mun pyevti min sierâdid. Kihheen ij lah lojodám muu, čielgij riemnjis.

- Jáá, adde addâgâsân, eedâi uccâ priinsâš.

Mutâ, ko sun lâi váhá ääigi smiettâm, te sun kojâdij lase:

- Maid uáivild "lojodám"?

- Tun jieh aasá tääbbin, västidij riemnjis. Maid tun uusâh?

- Mun uusâm ulmuid, mutâ maid uáivild "lojodám"?

- Ulmuin láá pisoh, riemnjis čielgij, já šij pivdeh meecielleid. Tot lii uáli väivi. Sist láá meid käänih. Tie lii-uv áinoo šiev peeli. Uusâh-uv tun kaanijd?

- Jiem, västidij uccâ priinsâš. - Mun uusâm ustevij, mutâ maid uáivild "lojodám"?

- Tom láá ulmuuh jo masa vâjaldittám, eedâi riemnjis.

Lojodid lii siämmáa ko "čoonnâd ohtâvuodâid"...

- Čoonnâd ohtâvuodâid?

- Nuvvt eidu, eedâi riemnjis. - Tääl tun jieh lah munjin ko aaiabâš siämmáalágán uccâ kaandâš ko čyetituhháát eres uccâ kandii. Mun jiem taarbâš tuu eenâb ko tungin muu. Mun jiem lah tunjin eres ko riemnjis, siämmáalágán ko čyetituhháát eres. Mutâ jis tun lojodiččih muu, té muoi tarbâšiččijm kuábâš-uv kuáimán. Talie tuší šodáččij munjin áinoo maaihmst já must tunjin áinoo maailmist...

- Addiim, eedâi uccâ priinsâš. Mottoom räási... muu mielâst oro, et tot lii lojodám muu...

- Sáttá lede, eedâi riemnjis. - Eennâm alne kiâvá nuvvt maanġânáál.

- Hei, mutâ tot ij lahkin Eennâm alne, huámášutij uccâ priinsâš huápust.

Riämnjá sahhiisvuodah cökkânii:

- Monnii täasnist, nuvvt vâi?

- Naa.

- Láá-uv tobbeen meecipivdeeh?

- Iä.

- Tiethán lái hervii. Nabai káánih?

- Iä.

- Na mihheen ij lah ollásávt pyeri, šyehkittij riemnjis.

Já oppeet tot čielgiiškuodij:

- Musí lii oovtkiärdânis eellim. Piivdám kaanijd já ulmuuh pivdeh muu.

Puoh kääniih láá siämmáalágáneh, siämmáa ko puoh ulmuuh-uv. Mun tuulhâm já láitástuum. Mutâ jis tun lojodiččih muu, liččih tegu piäivádáh muu elimân. Opâččim iäruttid lavhij jienâid, moh liččii ereslágáneh ko puoh iärâseh.

Iärásij lavhij tiet mun ruotâstâm patârâsân já čaanġâm eennâm vuálá. Tuu lavhij tiet mun kuántuččim meddâl eennâm vyelni, tegu kulâččim muččádumosávt čuojâtmin. Keejâba uáináh-uv tuoid valjepiäduid? Mun jiem puurâ leeibi, niisu lii munjin taarbâšmettum. Piälduh iä meerhâš munjin maiden. Já tot lii murâšlâš âšši!

XXI

Tada se pojavi lisica:

Dobar dan, reče lisica.

Dobar dan, učtivo odgovori mali princ koji se okrete, ali ne vide ništa.

Evo me ovde, reče jedan glas, pod jabukom.

Ko si ti? upita mali princ. Vrlo si lepa...

Ja sam lisica, reče lisica.

Hodi da se igramo, predloži joj mali princ. – Tako sam tužan...

Ne mogu da se igram s tobom, reče lisica. Nisam pripitomljena.

Ah! izvini, reče mali princ.

A onda, razmislivši, dodade:

Šta znači to "pripitomljena"?

Ti nisi odavde, reče lisica, šta tražiš?

Tražim ljude, reče mali princ. Šta znači to "pripitomiti"?

Ljudi imaju puške, reče lisica, i oni love. To je prilično nezgodno! Ali oni gaje i kokoši. Po tome su zanimljivi. Tražiš li kokoši?

Ne, reče mali princ. Tražim prijatelje. Šta znači to "pripitomiti"?

To je nešto što se davno zaboravilo, reče lisica. To znači "stvoriti veze"...

Stvoriti veze?

Naravno, reče lisica. Ti si za mene samo mali dečak sličan stotinama hiljada drugih dečaka. I ti mi nisi potreban. A ni ja tebi nisam potrebna. Ja sam za tebe samo lisica slična stotinama hiljada lisica. Ali, ako me pripitomiš, bićemo potrebni jedno drugom. Ti ćeš za mene biti jedini na vetu. Ja ću za tebe biti jedina na svetu...

Počinjem da shvatam, reče mali princ. Postoji jedna ruža... mislim da me je pripitomila...

To je moguće, reče lisica. Čega ve nema na Zemlji...

Ah! to nije na Zemlji, reče mali princ.

Lisica je izgledala vrlo radoznala:

Na nekoj drugoj planeti?

Da.

Ima li lovaca na toj planeti?

Ne.

Gle, pa to je zanimljivo! A kokoši?

Ne.

Ništa nije savršeno, uzdahnu lisica.

Ali lisica se ponovo vrati na svoju misao:

Moj život je jednolik. Ja lovim kokoši, ljudi love mene. Sve kokoši su slične, i svi ljudi su slični.

Meni je dakle, pomalo dosadno. Ali, ako me pripitomiš, moj život će biti kao obasjan suncem.

Upoznaću bat koraka koji će biti drukčiji od svih ostalih. Drugi koraci me teraju pod zemlju. Tvoj

će me kao muzika pozivati da izidjem iz rupe. A zatim pogledaj! Vidiš li, tamo dole, polje puno

žita? Ja ne jedem hleb. Za mene žito ne predstavlja ništa. Žitna polja ne podsećaju me ni na šta. A to je žalosno! Ali ti imaš kosu boje zlata. Biće divno kada me pripitomiš! Žito, koje je pozlaćeno, podsećaću me na tebe. I ja ću voleti šum vetra u žitu...

Lisica učuta i dugo gledaše malog princa:

Molim te... pripitomi me, reče ona.

Vrlo rado, reče mali princ, ali nemam mnogo vremena. Treba da pronadjem prijatelje i da se upoznam s mnogim stvarima.

Čovek poznaje samo one stvari koje pripitomi, reče lisica. Ljudi nemaju više vremena da bilo šta upoznaju. Oni kupuju gotove stvari kod trgovaca. A kako trgovaca nema koji prodaju prijatelje, ljudi više nemaju prijatelja. Ako hoćeš prijatelja pripitomi me!

Šta treba da učinim? upita mali princ.

Treba da si veoma strpljiv, odgovori lisica.

XXI

அந்த நேரத்தில்தான் ஒரு நரி வந்தது.

— வணக்கம், என்றது நரி.

— வணக்கம், என்று மரியாதையோடு கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒன்றும் தென்படவில்லை.

— நான் இங்கே ஆப்பிள் மரத்தின் கீழே இருக்கிறேன்... என்று ஒரு குரல் வந்தது.

— யார் நீ? என்றான் குட்டி இளவரசன். மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்...

— நான் ஒரு நரி.

— நான் மிக வருத்தத்துடன் இருக்கிறேன்... என்னுடன் விளையாட வா, என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

— நான் உன்னோடு விளையாட முடியாது. நான் இன்னும் பழக்கப்படுத்தப்படவில்லை, என்றது நரி.

— அப்படியா! மன்னிக்கவும், என்றான் குட்டி இளவரசன். சற்று யோசனைக்குப் பிறகு கேட்டான்: 'பழக்கப் படுத்துவது' என்றால் என்ன?

— நீ இந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவனில்லை. எதைத் தேடுகிறாய்? என்றது நரி.

— நான் மனிதர்களைத் தேடுகிறேன். 'பழக்கப் படுத்துவது' என்றால் என்ன?

— மனிதர்கள் துப்பாக்கிகளை வைத்திருக்கிறார்கள். வேட்டையாடுகிறார்கள். அது பெரிய தொல்லை! கோழிகளைக் கூட வளர்க்கிறார்கள். அதில் மட்டும்தான் அவர்களுக்கு ஆர்வம். நீ கோழிகளைத் தேடுகிறாயா?

— இல்லை, நான் நண்பர்களைத் தேடுகிறேன். 'பழக்கப் படுத்துவது' என்றால் என்ன? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அது மறந்துபோனதொன்று. பழக்கப்படுத்துவது என்றால் 'உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வது...' என்று பொருள், என்றது நரி.

— உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வதா?

— ஆம். என்னைப் பொறுத்தவரை நீ இன்னும் சின்னப் பையன்தான். உன்னைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான பையன்களைப்போல். எனக்கு நீ தேவையில்லை. உனக்கும் நான் தேவையில்லை. உன்னைப் பொறுத்தவரை என்னைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான நரிகளில் நானும் ஒரு நரி. ஆனால் என்னை நீ பழக்கப்படுத்திக்கொண்டால் நாம் ஒருவருக் கொருவர்தேவைப்படுவோம். உலகத்தில் நான் உனக்கே என்று

XXI

Tu se objevila liška.

„Dobrý den,“ řekla.

„Dobrý den“, zdvořile odpověděl malý princ. Obrátil se, ale nic neviděl.

„Jsem tady, pod jabloní...“, řekl ten hlas.

„Kdo jsi?“ zeptal se malý princ. „Jsi moc hezká...“

„Jsem liška,“ řekla liška.

„Pojď si se mnou hrát,“ navrhl jí malý princ. „Jsem tak smutný...“

„Nemohu si s tebou hrát,“ namítla liška. Nejsm ochočena.

„Ó promiň,“ řekl malý princ.

Chvilí přemýšlel a pak dodal:

„Co to znamená ochočit?“

„Ty nejsi zdejší,“ řekla liška, „co tu hledáš?“

„Hledám lidi,“ odvětil malý princ. „Co to znamená ochočit?“

„Lidé,“ řekla liška, „mají pušky a loví zvířata. To je hrozně nepříjemné. Pěstují také slepice. Je to jejich jediný zájem. Hledáš slepice?“

„Ne,“ řekl malý princ. „Hledám přátele. Co to znamená ochočit?“

„Je to něco, na co se moc zapomíná,“ odpověděla liška.

„Znamená to vytvořit pouta...“

„Vytvořit pouta?“

„Ovšem,“ řekla liška. „Ty jsi pro mne jen malým chlapcem podobným statisícům malých chlapců. Nepotřebuji tě a ty mě také nepotřebuješ. Jsem pro tebe jen liškou podobnou statisícům lišek. Ale když si mě ochočíš, budeme potřebovat jeden druhého. Budeš pro mne jediným na světě a já zase pro tebe jedinou na světě...“

„Začínám chápat,“ řekl malý princ. „Znám jednu květinu ... myslím, že si mě ochočila...“

„To je možné,“ dodala liška. „Na Zemi je vidět všelicos...“

„Ó, to není na Zemi,“ řekl malý princ.

Zdálo se, že to probudilo v lišce velkou zvědavost:

„Na jiné planetě?“

„Ano.“

„Jsou na té planetě lovci?“

„Nejsou.“

„Ach, to je zajímavé! A slepice?“

„Také ne.“

„Nic není dokonalé,“ povzdychla si liška.

Ale vrátila se ke svému nápadu:

„Můj život je jednotvárný. Honím slepice a lidé honí mne. Všechny slepice jsou si navzájem podobné a také lidé jsou si podobní. Trochu se proto nudím. Ale když si mě ochočíš, bude můj život jakoby prozářen sluncem. Poznám zvuk kroků, který bude jiný než všechny ostatní. Ostatní kroky mě zahánějí pod zem. Ale tvůj krok mě jako hudba vyláká z doupěte. A pak, podívej se! Vidíš tamhle ta obilná pole? Nejím chléb. Obilí je pro mne zbytečné. Obilná pole mi nic nepřipomínají. A to je smutné. Ale ty máš zlaté vlasy. Bude to opravdu nádherné, až si mě ochočíš. Zlaté obilí mi tě bude připomínat. A já budu milovat šumění větru v obilí...“

Liška umlkla a dlouho se dívala na malého prince.

„Ochoč si mě, prosím!“ řekla.

„Velmi rád,“ odvětil malý princ, „ale nemám moc času. Musím objevit přátele a poznat spoustu věcí.“

„Známe jen ty věci, které si ochočíme,“ řekla liška. Lidé už nemají čas, aby něco poznávali. Kupují u obchodníku věci úplně hotové. Ale poněvadž přátelé nejsou na prodej, nemají přátel. Chceš-li přítele, ochoč si mě!“

„Co mám dělat?“ zeptal se malý princ.

МЪЭЭРМЭЭКЫК ХХІ

Лыгэн ынкы-ым пинтықэтгьи рэқокалгын.

- Етти,- иквьи ытлән.

- Ии,- мычвынэты татлыңгъэ мъээрмээкык ынкъам таалгылатгъэ, ытръэч ванэ мәңин эвнэльукэ.

- Гым нутку,- валёмнән қулиқул омкыгәңгыпы.

- Микигыт? - пынләнән мъээрмээккәқэе. - Колё нылгиныгтиңигыт!

- Гым риқукәйгым,- иквьи рэқокалгын.

- Қувичвэтықикви гымык рээн,- ачыңыткогъэ мъээрмээкык. - Гым тылгәпыннытваркын...

- Гым чамъам гынык рээн трувичвэтык,- иквьи рэқокалгын. - Эввинэвкыльигым.

- Вынэ эвнэә'ә'ткә,- иквьи мъээрмээкык.

Ытръэч мәччимгъутә қәэқын иквьи:

- Ынқән-ым ръәнүт « рывинэвык »?

- Гыт қырымәнайгыт нуткәкинәйгыт,- иквьи рэқокалгын. - Ръәнүт қырирыркын?

- О'равәтльат тылқырирыркынәт,- иквьи мъээрмээкык. - Ынқән-ым ръәнүт « рывинэвык »?

- О'равәтльак варкыт милгәрти ынкъам ныгынниңыттықинәт. Ынқән тәңәлгиәкәвкыльын! Лымңә ытри ныярагалганмайңавқәнәт. Ытръәчтәгын ынқән ырыкайпы инъәтәт. Гынан қырирыркынәт ярагалгат?

- Ванә,- иквьи мъээрмээкык. - Гымнан тылқырирыркынәт тумгыт. Ынқән-ым ръәнүт « рывинэвык »?

- Ынқән тәленъеп рытыяатъё,- иквьи рэқокалгын. - Ынқән нычичевқин гымыгъелепы ынңин « рытомгавык йылгывылгыгыргыт ».

- Йылгывылгыгыргыт?

- Ии,- иквьи рэқокалгын. - Гыт виин ытръэч ныппылюйгыт ңинқәййигыт, лыгән йъамыгңәнқаймәл вальәгыт. Гыт гымыкагты рақылқылегыт, гымы-ым гыныкагты нәмықәй рақылқылегым. Гым гыныкагты ытръэч ә'квырга рэқокалгын, қынур ымыльо қутти. Эвыр-ым гынан гым ринәнвинэвым, мури мытрамычвынңоңномык. Рәнъәлгъэ гымыкы таңамынанә ымыльынүтәк. Гым трәнъәлгъэ гыныкы таңамынанә ымыльынүтәк...

- Тычечавыңуркын,- иквьи мъээрмээкык. Варкын ыннән тыңәчыын... Этааны ынан гым инәнвинәквьи...

- Вәчыым қәйвә,- иквьи рэқокалгын. Нүтәк ымыльогты нытвәқән...

- Гок! Ынқән гатвален люңнүтәк, -иквьи мъээрмээкык.

Рэқокалгын о'птыма лыгиничгытәтгьи:

- Әлвәнүтәк?

- Ии.

- Н'утиннүтәк варкыт гынниңыттыльыт?

- Ванә.

- Ынқән пагчеңгыргын! Ярагалгат-ым?

- Ванә.

- Ивкә лымңә нъытванат! -әтчывъентогъэ рэқокалгын.

Рэқокалгын-ым пәлқынәтәтгьи пытқычемгъогты:

« Таңыннаны вальын гымнин вагыргын.

๒๑

ใน ตอนนี่เองที่เจ้าสุนัขป่าในทะเลทรายปรากฏตัว

"สวัสดี" สุนัขป่าทัก

"สวัสดี" เจ้าชายน้อยทักตอบอย่างสุภาพ พลังหันไปมองแต่ไม่เห็นอะไรเลย

"ฉันอยู่ที่นี้" เสียงหนึ่งกล่าวโต้ต้นแอปเปิ้ล....

"เธอคือใคร?" เจ้าชายน้อยถาม "เธอสวยจัง..."

"ฉันคือสุนัขป่า"

"มาเล่นกับฉันซิ" เจ้าชายน้อยชักชวน "ฉันกำลังเศร้าใจมาก..."

"ฉันเล่นกับเธอไม่ได้หรอก ฉันยังไม่ถูกทำให้เชื่อ" สุนัขป่าตอบ

"อา...ขอโทษ" เจ้าชายน้อยพูด แต่หลังจากคิดตรึงตรองอยู่ครู่ใหญ่ เขาก็กล่าวต่อไปว่า

"ทำให้เชื่อหมายความว่าอะไรนะ?"

"เธอไม่ใช่คนที่นี่ เธอหาอะไรหรือ?" เขาถาม

"ฉันหาพวกคน" เจ้าชายน้อยตอบ "ทำให้เชื่อแปลว่าอะไรนะ?"

"พวกคนนะรี" สุนัขป่ากล่าว "เขามีปืนและเขาล่าสัตว์ นาราคาญจะตาย พวกเขาเลี้ยงไก่ด้วย ก็มีดีเพียงอย่างเดียวนี้แหละ เธอกำลังหาไกริปেলা?"

"เปลา ฉันกำลังหาเพื่อน ทำให้เชื่อแปลว่าอะไร?"

"เป็นสิ่งซึ่งมักถูกลืม" สุนัขป่ากล่าว "มันคือการสร้างความสัมพันธ์"

"ความสัมพันธ์ ?"

"แน่นอน" สุนัขป่ากล่าว

"สำหรับฉันเธอเป็นเพียงเด็กผู้ชายเล็ก ๆ คนหนึ่งซึ่งเหมือน ๆ กับเด็กชายคนอื่น ๆ อีกหมื่นคน ฉันไม่ต้องการเธอ และเธอก็ไม่ต้องการฉันเช่นเดียวกัน ฉันก็เป็นเพียงสุนัขป่าธรรมดา ๆ ตัวหนึ่งเหมือนสุนัขป่าอื่น ๆ หมื่นตัว แต่ทว่าถ้าเมื่อใดเธอคุ้นเคยใกล้ชิดกับฉัน เมื่อนั้นเราก็ต่างต้องการซึ่งกันและกัน เธอก็จะเป็นเด็กคนเดียวในโลกสำหรับฉัน และฉันก็จะเป็นสุนัขป่าตัวเดียวในโลกสำหรับเธอด้วย..."

"ฉันเริ่มจะเข้าใจละ" เจ้าชายน้อยกล่าว

"มีดอกไม้ไม่อยู่ดอกหนึ่ง...ฉันคิดว่าเธอได้สร้างความสัมพันธ์กับฉัน..."

"ก็อาจเป็นไปได้ เราอาจมองดูโลกได้ต่าง ๆ กันไป"

"โอ...ไม่ใช่บนโลกนี้หรอก" เจ้าชายน้อยตอบ สุนัขป่ามีท่าทีแยบยล

"บนดาวดวงอื่นรี?"

"ใช่"

"มีนักล่าสัตว์ไหมบนดาวดวงนั้น?"

"ไม่มี"

"ไม่มีอะไรที่ดีพร้อมเลย" สุนัขป่าถอนใจแต่เขาก็ยังย้อนมาความคิดเดิม

"ชีวิตของฉันแสนจะน่าเบื่อหน่าย ฉันล่าไก่ มนุษย์ก็ตามล่าฉันอีกที่ ไก่ทุก ๆ ตัวก็เหมือน ๆ กันหมด และมนุษย์ทุกคนก็เหมือน ๆ กันอีก ฉันออกจะเบื่อ ๆ อยู่ แต่ว่า

ถ้าเธอทำให้ฉันเชื่อ ชีวิตของฉันก็จะสดใสขึ้น ฉันจะเรียนรู้จักผีเท้าซึ่งผิดจากเสียงอื่นทั้งสิ้น เสียงผีเท้าอื่นจะทำให้ฉันหลบหนีไปได้ดิน แต่ผีเท้าของเธอจะเรียกฉันให้ออกมาจากโพรงดิน เช่นเดียวกับเสียงดนตรี

XXI

İşte o sırada bir tilki çıkıverdi ortaya.

“Günaydın” dedi tilki.

“Günaydın” dedi küçük prens kibarca. Ama etrafına baktığında kimseyi göremedi.

“Buradayım! Elma ağacının altında.”

“Sen kimsin? Çok güzel görünüyorsun.”

“Ben bir tilkiyim.”

“Gel, birlikte oynayalım. Öyle mutsuzum ki” dedi küçük prens.

“Seninle oynayamam” dedi tilki, “ben evcil bir hayvan değilim.”

“Buna çok üzüldüm” dedi küçük prens. Ama biraz düşündükten sonra: “Evcil ne demek?” diye sordu.

“Anladığım kadarıyla burada yaşamıyorsun” dedi tilki, “kimi arıyorsun?”

“İnsanları arıyorum,” dedi küçük prens, “peki ama ‘evcil’ ne demek?”

“İnsanlar,” dedi tilki, “tüfeklerle dolaşırlar ve avlanırlar. Tam bir baş belasıdırlar. Bir de tavuk yetiştirirler. Tüm işleri bundan ibarettir. Sen de mi tavuk arıyorsun?”

“Hayır, ben arkadaş arıyorum. Ama ‘evcil’ ne demek?”

“Bu pek sık unutilan bir şeydir. ‘Bağ kurmak’ anlamına gelir.”

“Bağ kurmak mı?”

“Evet. Örneğin, den benim için sadece küçük bir çocuksun. Diğer küçük çocuklardan hiçbir farkın yok benim için. Sana ihtiyacım da yok. Aynı şekilde, ben de senin için dünyadaki yüz binlerce tilkiden biriyim sadece. Bana ihtiyaç duymuyorsun. Ama beni evcilleştirirsen eğer, birbirimize ihtiyacımız olacak Sen benim için tek ve işsiz olacaksın, ben de senin için.”

“Anlamaya başlıyorum” dedi küçük prens. “Bir çiçek var. Sanırım o beni evcilleştirdi.”

“Olabilir. Dünyada her şey mümkündür.” dedi tilki.

“Ama bu çiçek dünyada değil.”

Tilki şaşırmişti. “Başka bir gezegende mi?”

“Evet.”

“Peki orada avcılar da var mı?”

“Hayır, yok.”

“Bu çok ilginç. Peki ya tavuklar?”

“Hayır. Tavuklar da yok.”

“Eh, hiçbir yer mükemmel değildir” dedi tilki içini çekerek. Sonra kendini anlatmaya başladı:

“Yaşamım çok monotonudur. Ben tavukları avlarım, avcılar da beni.

Bütün tavuklar birbirine benzer. Bütün insanlar da öyle. Bu yüzden biraz sıkılıyorum. Ama beni evcilleştirirsen eğer, yaşamıma bir güneş doğmuş olacak. Senin ayak seslerin benim için diğerlerinden farklı olacak. Ayak sesi duyduğum zaman hemen saklanırım. Ama seninkiler, bir müzik sesi gibi beni gizlendiğim yerden çıkaracaklar. Şu ekin tarlalarını görüyor musun? Ben ekmek yemem. Buğday benim hiçbir işime yaramaz. Bu yüzden de bu tarlalar bana hiçbir şey hatırlatmazlar. Buna üzülüyorum. Ama sen beni evcilleştirseydin, bu harika olurdu. Altın renkli saçların var senin. Ben de altın renkli başakları görünce seni hatırlardım. Ve rüzgarda çıkardıkları sesi severdim.

Sustu tilki ve uzun bir süre küçük prensi izledi.

“Senden rica ediyorum. Lütfen beni evcilleştir!” dedi.

“Elbette” dedi küçük prens. “Ama pek fazla vaktim yok. Yeni arkadaşlar edinmem ve birçok şeyi anlayabilmem gerekiyor.”

“Sadece evcilleştirdiğin kişiyi anlayabilirsin” dedi tilki. “İnsanlarınsa hiçbir şeyi anlayacak vakitleri yoktur. Her şeyi dükkandan hazır alırlar. Ve arkadaşlar dükkanlarda satılmadığı için de, hiç arkadaşları olmaz. Eğer bir arkadaşın olsun istiyorsan, evcilleştir beni!”

“Ne yapmam gerekiyor peki?” diye sordu küçük prens.

“Çok sabırlı olman gerekiyor. Önce çimenlerin üstüne, biraz uzağıma oturmalısın. Ben gözümün ucuyla seni izleyeceğim, sen hiçbir şey söylemeyeceksin. Sözcükler yanlış anlamalara neden olurlar.

XXI

Отоді-то й показався лис.

– Добридень,– мовив лис.

– Добридень,– звичайненько відказав маленький принц і озирнувся, та нікого не побачив.

– Осьдечки я,– озвався голос,– під яблуною.

– Хто ти? – спитав маленький принц.– Ти такий гарний!

– Я лис,– відповів той.

– Пограйся зі мною,– попросив маленький принц.– Мені так журно...

– Я не можу з тобою гратися,– мовив лис.–

Я не приручений.

– О, даруй,– сказав маленький принц.

Але подумав і додав:

– А що означає – приручити?

– Ти нетутешній,– сказав лис.– Що ти тут шукаєш?

– Шукаю людей,– відповів маленький принц.–

А що означає – приручити?

– Люди,– мовив лис,– мають рушниці і ходять на лови. Це так ускладнює життя. А ще вони розводять курей. То єдина користь від людей. Ти шукаєш курей?

– Ні,– сказав маленький принц.– Я шукаю приятелів. А що означає – приручити?

– Це поняття давно забуте,– мовив лис,– Воно означає: прихилити до себе...

– Прихилити до себе?

– Авжеж,– мовив лис.– Ти для мене поки що лише маленький хлопчик, достоту такий, як сто тисяч інших. І ти мені не потрібний. І я тобі теж не потрібний. Я для тебе всього тільки лис, достоту, як сто тисяч інших лисів. Та як ти мене приручиш, ми станемо потрібні одне одному. Ти будеш для мене єдиний на цілім світі. І я буду для тебе єдиний на цілім світі...

– Я вже трошки розумію,– проказав маленький принц.– Є одна рожа... мабуть, вона мене приручила...

– Цілком можливо,– відповів лис.– На Землі чого тільки не побачиш...

– О, це не на Землі,– заперечив маленький принц.

Лис нібито дуже здивувався.

– На іншій планеті?

– Так.

– А мисливці є на тій планеті?

– Нема.

– Як цікаво! А кури є?

– Нема.

– Ех, світ недосконалий! – зітхнув лис.

А потім знову повернувся до того самого:

– Одноманітне в мене життя. Я полюю на курей, а люди полюють на мене. Всі кури однакові, і люди всі однакові. І я нуджусь. Але як ти мене приручиш, моє життя буде ніби сонцем осяяне. Я знатиму твою ходу й розрізнятиму її серед усіх інших. Почувши чиїсь кроки, я ховаюся в нору. Зате твоя хода, як музика, викличе мене з нори. А потім – дивись! Бачиш, он там, на ланах, досягає пшениця? Я не їм хліба. Збіжжя мені ні до чого. Пшеничні лани не ваблять мене. І це сумно. Але в тебе чуб ніби золотий. І як добре буде, якщо ти мене приручиш! Золоте збіжжя нагадуватиме мені про тебе. І я полюблю шелест колосся на вітрі...

Лис замовк і довго глядів на маленького принца. А потім попросив знову:

– Будь ласка... приручи мене!

– Я б радо,– відмовив маленький принц,– але в мене обмаль часу. Мені ще треба знайти приятелів і узнати багато всяких речей.

– Узнати можна лише те, що приручиш,– мовив лис.–

XXI

Chính vào lúc đó con cáo xuất hiện.

- Chúc một ngày tốt lành, con cáo nói.
- Chúc một ngày tốt lành, ông hoàng nhỏ đáp lại lịch sự, em quay lại nhưng chẳng thấy gì cả.
- Tớ đây này, giọng nói cất lên, ở dưới cây táo
- Cậu là ai thế? Ông hoàng nhỏ nói, cậu thật là xinh.
- Tớ là một con cáo, con cáo nói.
- Đến chơi với mình đi, ông hoàng nhỏ rủ cáo. Mình buồn quá..
- Tớ không chơi với cậu được. Tớ chưa được cảm hoá.
- à! Xin lỗi, ông hoàng nhỏ nói.

Nhưng sau khi suy nghĩ, em hỏi thêm

- Thế nào gọi là "cảm hoá"?
- Cậu không phải dân ở đây. Cậu đi tìm cái gì?
- Tớ đi tìm những con người, ông hoàng nhỏ nói. Thế nào gọi là "cảm hoá"?
- Loài người, cáo nói, họ có sừng và họ. Phiền lắm. Họ cũng nuôi gà nữa. Đó là cái duy nhất hấp dẫn ở họ. Cậu đi kiếm gà phải không?
- Không! Ông hoàng nhỏ nói, mình kiếm bạn. Thế nào gọi là "cảm hoá"?
- ấy là một điều bị lãng quên quá rồi, cáo nói. Nó có nghĩa là " tạo lên những liên hệ .."
- Tạo lên những liên hệ?
- Đúng như vậy, con cáo nói. Đối với tớ hiện giờ cậu chỉ là một cậu bé hoàn toàn giống trăm nghìn cậu bé khác. Và tớ chẳng cần gì ở cậu. Và cậu cũng chẳng cần gì ở tớ. Tớ đối đối với cậu chỉ là một con cáo giống như trăm nghìn con cáo. Nhưng, nếu cậu cảm hoá tớ, cậu sẽ là duy nhất trên đời...
- Tớ bắt đầu hiểu, ông hoàng nhỏ nói. Có một bông hoa ...tớ nghĩ là nàng cảm hoá tớ...
- Có thể lắm, cáo nói. Có thể gặp mọi sự trên trái đất này...
- ồ! Không phải trên trái trái đất này đâu, ông hoàng nhỏ nói.

Con cáo có vẻ chú ý:

- Trên một hành tinh khác à?
- Phải.
- Trên hành tinh ấy, có thợ săn không?
- Không.
- Thế thì hay đấy. Thế còn gà?
- Không.
- Chẳng có điều gì là hoàn hảo cả! Cáo thở dài.

Nhưng rồi cáo trở lại với ý nghĩ của nó:

- Đời tớ tẻ nhạt. Tớ săn gà, người săn tớ. Tất cả loài gà đều giống nhau, và tất cả loài người đều giống nhau. Vì thế, tớ hơi chán. Nhưng nếu cậu cảm tớ, đời tớ sẽ rực rỡ. Tớ sẽ nhận ra một bước chân khác hẳn mọi bước chân khác. Các bước chân khác sẽ làm cho tớ chui ngay xuống đất. Nhưng bước chân của cậu lại sẽ gọi tớ từ hang chạy ra, như là một điệu nhạc. Và cậu hãy nhìn kia! Cậu thấy không, ở kia, những đồng lúa mì ấy? Tớ không ăn bánh mì. Lúa mì đối với tớ là vô dụng. Các cánh đồng lúa mì đối với tớ chẳng có gì kêu gọi. Cái đó buồn lắm. Nhưng cậu có mái tóc màu vàng kim. Thế thì sẽ rất tuyệt một khi cậu cảm hoá tớ! Lúa mì, vốn màu vàng kim, sẽ gọi cho tớ kỷ niệm về cậu. Và tớ sẽ yêu tiếng gió reo trong lúa mì...

Cáo im lặng và nhìn ông hoàng nhỏ một lúc lâu:

- Nếu cậu vui lòng, hãy cảm hoá tớ đi, cáo nói!
- Tớ cũng muốn thế lắm, ông hoàng nhỏ trả lời, nhưng tớ không có nhiều thì giờ. Tớ cần tìm kiếm nhiều bạn và tìm hiểu bao nhiêu sự vật.
- Người ta chỉ hiểu được những vật người ta đã cảm hoá, cáo nói. Loài người bây giờ không còn đủ thì giờ hiểu cái gì hết. Họ mua những vật làm sẵn ở các nhà buôn. Nhưng không ở đâu có nhà buôn bạn, con người không có bạn nữa. Nếu cậu muốn có một người bạn, hãy cảm hoá tớ!
- Phải làm sao? ông hoàng nhỏ hỏi.
- Phải thật kiên nhẫn, cáo trả lời. Ban đầu cậu hãy ngồi hơi xa tớ một tí, như thế, ở trong cỏ.

XXI

Un dan hot zikh bavizn der fuks.

- A gut morgn, hot gezogt der fuks.

- A gut morgn, hot heflekh geentfert der kleyner prints vos hot zikh umgekert un nisht gezen gornisht.

- Ikh bin do, hot gezogt di shtim, oyfn eplboym.

- Ver bistu?

hot gezogt der kleyner prints.

Du bist zeyer sheyn...

- Ikh bin a fuks, hot gezogt der fuks.

- Kum zikh shpiln mit mir - hot im forgeleygt der kleyner prints.

Ikh bin azoy troyerik...

- Ikh ken zikh nisht shpiln mit dir, hot gezogt der fuks.

Ikh bin nisht ayngeshtubt...

- Ho!

antshuldik, hot gezogt der kleyner prints.

Ober nokh a vayle trakhtn, hot er tsugegebn:

- Vos badat es "aynshtubn"?

- Du bist nisht fun danen, hot gezogt der fuks, vos zukhstu ?

- Ikh zukh mentshn, hot gezogt der kleyner prints,

- vos badat es "aynshtubn"?

- Di mentshn, hot gezogt der fuks, hobn biksn un zey yog.

Dos iz nisht ayngem!

Zey khoven oykh hiner.

Dos iz zeyer eyntsiker interes.

Du zukhst hiner ?

- Neyn, hot gezogt der kleyner prints.

Ikh zukh khaveyrim.

Vos badat es "aynshtubn"?

- Dos iz a zakh vos m'hot shoyn fargesn - hot gezogt der fuks

- dos heyst, shafn batsiungen.

- Shafn batsiungen ?

- Avade, hot gezogt der fuks.

Dervayl bistu far mir nisht mer vi a kleyn yingl, gants enlekh tsu hundert toyznt kleyne yinglekh.

Un ikh darf dir nisht hobn.

Un oykh du darfst mir nisht hobn.

Ikh bin far dir nisht mer vi a fuks, enlekh tsu hundert toyznt fuksn.

Ober oyb du vest mir aynshtubn veln mir zikh noytikn eyner in tsveytn.

Du vest zayn far mir der eyntsiker oyf der velt.

Ikh vel zayn far dir der eyntsiker oyf der velt...

- Ikh heyb on tsu farshreyn, hot gezogt der kleyner prints,

s'iz do a blum... ikh meyn az zi hot mir aungeshtubt...

- Meglekh, hot gezogt der fuks.

Oyf der Erd zet men alerley zakhn...

- Ho!

S'iz nisht oyf der Erd, hot gezogt der kleyner prints.

Der fuks hot oysgezen farvundert:

- Oyf an andern planet?

-Yo.

- Es zenen do yegers oyf dem dozikn planet?

- Neyn.